If undelivered return to:
"GLASILO K. S. K. JEDNOTE"
6117 St. Clair Ave.
CLEVELAND, O.

The largest Slovenian Weekly in the United States of America.
Sworn circulation 17,500
Issued every Tuesday
Subscription rate:
For members yearly $0.84
For nonmembers $1.60
Foreign Countries $3.00
Telephone: Randolph 3912

GLASILO K. S. K. JEDNOTE

DELO — OFFICIAL ORGAN — IZOBRAZBA
OF THE GRAND CARNIOLIAN SLOVENIAN CATHOLIC UNION
Entered as Second-Class Matter December 12th, 1923 at the Post Office at Cleveland, Ohio, Under the Act of August 24, 1912.

Največji slovenski tednik v Združenih Državah
Izhaja vsak torek
Ima 17,500 naročnikov
Naročnina:
Za člane, na leto.....$0.84
Za nečlane $1.60
Za inozemstvo $3.00
NASLOV
uredništva in upravništva:
6117 St. Clair Ave.
Cleveland, O.
Telefon: Randolph 3912.

ACCEPTED FOR MAILING AT SPECIAL RATE OF POSTAGE PROVIDED FOR IN SECTION 1103, ACT OF OCTOBER 3, 1917. AUTHORIZED ON MAY 22, 1918.

Štev. 51. — No. 51. CLEVELAND, O., 21. DECEMBRA (DECEMBER), 1926. Leto XII. — Volume XII.

J. J. O.:

Božične misli.

Zopet je Božič tukaj s svojim spremstvom praznikov. Božič pride takrat, ko je narava zgubila vso lepoto. Pestre barve so zginile, cvetje, sad in listje je odpadlo. Le tu in tam na kakem drevesu se še giblje v zimskem vetru posamezni zastarel suhi list ter dolgočasno šepeče kakor stara mamica na stolu, katero je že skoro smrt pozabila. Tam šušti svoj rožni venec venomer, dočim se njena duša v molitvi sprehaja po nebeških livadah med angeli in svetniki.

Zemlja, oziroma narava je neprivlačna, mirna in tiha, brez življenja. Petje ptic je utihnilo. Kako pusto in prazno bi bilo na svetu, če bi v tem času ne prišlo drugo zanimanje, pozornost in veselje.

Božič nam prinaša veselje svoje vrste. Kaj neki more biti tisto, ki napolnuje z božično poezijo vsa človeška srca? Kaj človeka navdaja z neko tajno srečno zavestjo, da v tem času celo od solz motno oko odseva žarke veselja? Kaj mu tolaži bridkosti polno srce?

Vse to je spominski odsev betlehemske zvezde semkaj iz betlehemskih poljan od onega časa, ko je govoril nebeški poslanec prestrašenim pastirjem:

"Ne bojte se! Glejte, znanjam vam veliko veselje, ki bo vsemu ljudstvu. Rojen vam je Zveličar."

In tedaj se je začulo petje angelov v nebeških višavah: "Slava Bogu na višavi, in mir ljudem na zemlji!"

Skoraj dva tisoč let je preteklo, odkar je angel oznanil to novico, ki bo vsemu ljudstvu v veliko veselje; pa še danes pri spominu na to veselo oznanilo vzkipi srce radosti in veselja človeku v pregnanstvu na svetu, kakor se je vzradostilo srce ubogim pastirjem prvo božično noč.

Že teden prej in še dolgo po božiču preveva vse verno ljudstvo neka skrivna sveta noč. Ko nastopi advent, in zazremo v zraku bele snežne zvezdice, in opazujemo njih radostni ples, nas spominja to na angela, oznanjevalca rojstva Jezusovega. Gola drevesa stojijo resno in mirno kakor pastirji na straži; z oblaki zagrnjeno nebo pa temni zemljo, da je podobna temni votlini zunaj Betlehema, kjer se je rodil naš Zveličar. Zdi se nam, da vsak vetrič v tem času šepeče angelovo nebeško oznanilo:

"Znanim vam veliko veselje . . . ." To je vir novega upa in veselja v času, ko preneha v naravi življenje in lepota.

Torej veselje nam prinaša Božič. Pa to veselje ni le posvetno in minljivo, kakor je vse drugo. Isto je stalno, ker prihaja globoko iz srca; iz zavesti, da so nam odprta nebesa, in je nam na razpolago naša prava srečna domovina.

Že od nekdaj, posebno pa v sedanjih časih se bavi svet z vprašanji: "Odkod smo? Zakaj smo? Kam gremo?" Če bi morali vrjeti nekaterim razlagateljem teh vprašanj, potem ni za nas nobenega veselja ne tu, ne tam. Človek s svojo zavestjo da živi samo zato, da gre v nič, bi bil napnesrečnejše bitje na svetu. Tem oznanjevalcem brezupnosti in groznega pogina v nič, ne moremo in ne smemo verjeti, če hočemo biti srečni.

Človek je otrok božji. To je Bog sam razodel našim prvim starišem. Bog se jima je razodel in ona sta se zavedala, da je Bog njun stvarnik; da sta poklicana k večnemu vživanju Boga in njegovih brezmejnih dobrot. Ko pa sta vedoma prelomila božjo postavo, sta grešila, in z grehom, ki se je širil od raja sem čez vsa tisočletja, je med vsem človeštvom ugašala luč pravega pojmovanja **odkod in kam?** Le s silo, z opetovanim božjim razodenjem na razne načine se je ohranila še mala lučka spoznanja pravega namena človekovega in še to le v peščici ljudstva Izraelovih otrok; ves drugi svet pa je blodil po brezupni temi paganstva in brezverstva.

Šlo je tako naprej skozi tisočletja. Večina je živela samo za dobrobit telesa. Kdor je bil tako srečen, da je imel vsega v izobilju, ta je bil smatran za nekaj posebnega. Nekaj izmed teh je doseglo zaželjeni cilj, drugi pa so ostali lačni, zatirani in ubogi. Pa ne samo to, ostali so brez vsakih pravic; bili só pravi sužnji po telesu, kakor na duhu.

Končno je nastojila vendarle tako zaželjena božična noč. Prišel je ž njo poslanec, ki je oznanil veliko veselje vsem ljudem, ne pa samo nekaterim. "Rojen je Zveličar, ki bo oznanjeval pravi pomen življenja in pa pravo razmerje med ljudmi. On bo vžgal ljubezen do Boga in bližnjega. Svet, dolina solza s svojim trnjem, mnogimi križi in bolečinami je pregnanstvo za človeka," tako bo učil Zveličar, "to je kazen za greh."

Nad svetom pa še vseeno biva dobrotljivi Oče nebeški; pred njim so vsi ljudje enaki. On ne pozna razlike med plemenitašem in sužnjem, med bogatinom in beračem, ne med kraljem in pastirjem, ne med črnim in belim; vsi smo njegovi otroci. Človek je ustvarjen zato, da Boga spoznava, ga ljubi kot očeta, mu služi kot Gospodu; in konec človekov ni greh, ni pozabljivost, ampak večno veselje, po katerem hrepeni človeško srce."

To je nuak našega Zveličarja, ki je že od vseh vekov v nebesih kot Bog, a na božično noč je prišel na svet, da tudi kot človek živi in s svojim svetim življenjem pokaže pravo pot do časnega in večnega veselja ter sreče, s svojim križem pa odpre od greha zaklenjena nebesa in pusti ta ključ do nebeških vrat vsemu človeštvu.

Veliko veselje je torej prišlo sredi te blažene božične noči na svet. Zdaj veš o človek, da si od Boga izšel, in greš zopet k Bogu; namenjen si za končno brezmejno veselje. Malo časa, nekaj let pregnanstva, oddaljen od svoje nebeške domovine, potem pa na veke v večnem raju! To je tvoj pravi cilj. Kako vzvišen! Kako brezmejna sreča! Zato tisočkrat pozdravljena ti blažena noč, ki si nam dala Zveličarja, učenika in razlagatelja vseh skrivnosti!

Zdaj vem, odkod svet, odkod vse stvarstvo? Zdaj vem, odkod sem jaz, in kam grem? Grem namreč proti proti svoji večni domovini, v kateri bom večno užival ne le samo dobrote sveta: radost, mir, prijateljstvo in popolno zadovoljnost, ampak še več: užival bom veselje in dobrote v Bogu, o katerih niti pojma ne morem sedaj imeti; saj mi govori Bog, kakor je govoril Abrahamu:

"Ne boj se, jaz sem tvoj varih in tvoje veliko plačilo."

O, brezmejno veselje! O, veselje brez konca, ki me čaka! Zakaj bi se ne veselil torej že od danes naprej?!

—o—

H. B.

Legenda o božičnem drevescu.

Noč se je polagoma spuščala nad betlehemske planjave. Tako nalahno kot nobena mati svojih ljubljencev je odevala otroke narave. Druge večere so ob prvem njenem objemu zatisnili oči. Nocoj jih kar ni mogla uspavati. Svojo najdebelejšo odejo je že razgrnila nad njimi, a oni so še vedno bdeli in se nervozno premikali. Posebno nemirne so bile tri, sicer tako sanjave sestre: palma, oljka in smreka, ki so stale prav blizu druga pri drugi. Morda so se čez dan kaj sprle med seboj, kakor že tolikokrat. Palma in oljka so namreč smreko smatrale le za svojo polsestro, vsled česar jim je večkrat prišlo kaj navskriž. A ne, nocoj je bil nek drugi vzrok, da niso mogle zaspati.

"Kaj praviš," zašepeče palma oljki, "da jaz nocoj kar ne morem zatisniti oči? Neka slutnja me obhaja, da bomo to noč priča velikih reči."

"Sestra," odvrne oljka skrivnostno, "meni se prav tako godi. Druge večere sem komaj čakala počitka, nocoj ne čutim nikake dremavice. Najrajši bi, da bi bil to jutranji, ne večerni mrak. In tudi jaz čutim, da nas nocoj nekaj izrednega čaka!"

"Kaj pa, ti bodeča neža," se obe hkrati obregnete v smreko, "ti pa gotovo že spiš. Najbrž se ti sanja o koristi tvoje smole, brez katere, kakor se tako rada bahaš, bi bil še Noe s svojo barko šel na dno in z njim ves človeški rod."

"Sestrici," ponižno pravi smreka, "vsaj nocoj bi pričakovala od vaju malo več obzirnosti, ko sem ene misli z vama, da stojimo pred velikim dogodkom, ki tudi meni ne pusti spati."

Za nekaj časa so vse tri obmolknile in vsaka zase na tihem premišljevale, kaj naj bi ta skupna slutnja pomenila. Da jih nekaj nenavadnega čaka, v tem so bile vse tri edine. A kaj, tega niso mogle niti najmanj dognati.

"Jaz mislim," povzame zopet palma, "da bo nekaj veselega. Kajti čim bolj se bližamo polnoči, tem lažje mi je pri srcu, kakor bi dan zoril."

"Tudi jaz sem tega mnenja," pristavi oljka, "ker me neko sladko občutje spreleti, kadarkoli se spomnim na to, kar ima priti."

"Še meni, tožni in zaničevani," de smreka, "se zdi, da se imamo več vzroka veseliti kot trepetaje čakati."

Tako so kramljale med seboj malone do polnoči.

"Li vidite?" komaj slišno šepne smreka, ki je najvišje stegovala svoj vrat, "v višavah žari. Saj vendar . . ."

"Vidimo, vidimo," palma in oljka v eni sapi padete v besedo, kakor bi bile nevošljive smreki, da je prva zagledala čudno svitlobo. "In vedno bolj svitlo postaja. Solnce gotovo ni, ker smo šele sredi noči in tudi ni na vzhodu."

"In to rajsko sladko petje," kriknejo vse tri, "takega še nismo čule."

Začudenja in sladkega občutja je vsem zastala beseda. Kakor zamaknjene so zrle v višave. Vedno bolj se je polnoč spreminjala v dan in opojne melodije so bližje in bližje prihajale. Že so se razložili krilati pevci, kakoršnih še niso videle. Predno so mogle dati duška svojih blaženim čuvstvom, so že zagledale v staji pred seboj nebeški prizor. V jaslicah na slami je ležalo bajno lepo dete. Pred njim je klečala rajska devica, zadaj za njo mož, kakoršnega ni bilo med patrijarhi, vsi v vid jemajočem sijaju.

"Se nam li sanja, ali je resnica?" se z začudenimi pogledi vprašujejo druga drugo.

"Ne, to ne morejo biti le bajne sanje. Ali ne čujete teh nebeških pevcev, kaj pravijo pastirjem: "Ne bojte se; zakaj glejte oznanjam vam veliko veselje, ker danes vam je rojen Zveličar! Ali ne vidite, kako hitijo ti od vseh strani z ovčicami na ramah, da obdarijo to rajsko dete?"

"Pojdimo še mc za njimi," pravi palma oljki, "in nesimo mu vsaka najlepše kar imave."

"O, lepo vaju prosim," se obrne do nju smreka, "vzemite še mene s seboj!"

"Pa kaj hočeš ti?" jo zavrne prešerna palma, "s čem naj ga ti obdariš? Mar s svojimi bodicami? Te ga bodo še zbodile, ko zdaj vendar tako sladko spi. Jaz mu ponesem najlepši list, kar jih imam. Položila ga bom nanj kot najlepšega človeških otrok. Oljka mu bo nesla svojo najlepše zeleno vejico kot kralju miru, ki ga je prinesel na svet. Ti smreka pa le lepo tukaj počakaj, ker mu nimaš ničesar podariti."

"Priznam, sestrici," ponižno odvrne smreka, "da ga nimam s čem obdariti, a vsaj gledala bi ga rada malo od bližje, zato vaju lepo prosim, vzemite me s seboj. Tja k voličku in osličku se bom stisnila in čakala, da boste ve izročile svoje darove."

Palma bi se bila že udala, a je oljka protestirala, češ, kaj bo ta smolarica hodila z nama? Mar zato, da moj prijetni oljčni vonj, ki bo božje dete zazibal še v slajše spanje, pokvari. Tu naj čaka. Ji bomo že me povedale, kar smo videle."

Smreka je britko zaihtela in se s solznimi očmi ozirala za palmo in oljko, ko sta šle vsaka s svojim darom proti hlevcu. Eden izmed krilatcev je slišal njeno ihtenje. Pristopil je k njej in jo ljubečen vprašal:

"Kaj jokaš?"

S solzami v očeh mu je povedala, da zato, ker je palmo in oljka niste hoteli imeti s seboj, da bi se še ona poklonila nebeškemu detetu. To pa radi tega, ker ničesar nima, s čemur bi ga mogla obdariti. Nikoli da še ni tako britko občutila svoje revščine, ki jo rada prizna, kakor nocoj.

Krilatcu božjemu se je v dno srca zasmilila. Ker je bila tako ponižna in skromna, ji je sočutno rekel:

"Zagotavljam ti, da te bo božje dete bolj veselo, ko se zbudi, kot onih dveh prešernic.

Pri tej priči je krilatec božji pomigal leketajočim zvezdicam na nebu in kar vsule so se na zaničevano in objokano smreko, da je bila naenkrat vsa v lučkah. Še njene solze so se spremenile v svetle bisere.

Med tem se je božje dete v jaslicah zbudilo. Palma in oljka ste mislili, da se jima bo s prijaznim očesom in rajskim usmevom zahvalilo za dar. A ste se britko zmotile. Njegov nebeški pogled je splaval naravnost proti blesketajoči se smreki. Njej je veljal njegov rajski usmev. Palma in oljka ste osramočeni odstopili in s povešanimi očmi odšli vsaka na svoje mesto, kjer ju je čakala vpričo prej tako zaničevane smreke trajno ponižanje.

"Ve prešernici," jima je dejal krilatec božji, "ki ste se bahali s tem, kar ni vajino in to ponižno-skromno smreko zaničevali, boste odslej vsako leto to noč samotni stali v meji, skromna smreka pa bo vsa v lučkah stala ob jaslicah. Za vaju se posebno to noč ne bo nihče zmenil, v njo se bo pa po širnem svetu tisoče nedolžnih očesc koperneče oziralo. Tolikega nedolžnega veselja še ni in ne bo nobeno drevo gledalo pod seboj, kakor ga bo smreka kot božično drevesce poslej vsako leto. Še odraslim bodo ob njenem pogledu solze veselja lesketale v očeh."

Ali ni krilatec resnice govoril?

—o—

H. B.

"O, ti betlehemčani . . . ."

Ko bi tisti betlehemčani, ki sv. Družine niso hoteli pod streho vzeti, še živeli, bi se jim celo sveto noč in cel sveti dan kolcalo. Iz milijonov vernih src se sveta noč in sveti dan izvijajo ogorčeni vzdihi:

"Oh, ti betlehemčani, da so mogli biti tako trdosrčni! Dvema najboljšima in najsvetejšima, kar jih je dotlej videl svet, so drug za drugim odrekali prenočišče. Z njima so je odrekli tudi Njemu, po katerem so tisočletja koprneli in z vročo željo po njem umirali. Ko je slednjič potrkal na njih vrata, so ga poslali v živinsko stajo. Mesto da bi mu postlali v zlati zibelki, so ga pustili položiti v tuje jasli."

To betlehemsko trdosrčnost so nekateri ljudski pisatelji kar dramatično opisali, kar je dalo povod, da jo je ljudstvo tu in tam začelo nazorno predstavljati. Znani tirolski ljudski pri-

(Dalje na 2. strani)

Mir ljudem na zemlji!

Sveta noč, božična noč.

Sveta noč, božična noč
je objela svet,
blažena in vsa skrivnostna
danes spet!

Svetle zvezdice pokojno
z neba sijejo
in v človeška verna srca
radost lijejo.

In kot milo, rajsko petje
blaženih duhov
se razlega čez dolino
glas zvonov:

Glej, Devica je spočela
in rodila je Sinu,
Pridi, človek, in počasti
Kralja tu mirú!

J. Lovrenčič.

povednik-humorist, Reimmichl, je tako originalno in živo slika, da bi se človek jokal in smejal zraven.

Trudna, premražena in lačna sta prišla Jožef in Marija popoldne onega dne v Betlehem k popisovanju. Ker se je Marija Jožefu radi njenega posebnega stanja še bolj smilila, je hotel čimprej dobiti prenočišče. Od Sare do Salomona, od Rebeke do Rubna, od gostilne "Sedmih debelih krav," do onega "Sedmih suhih krav," od prenočišča "Pri zamorcu," do onega "Pri Abrahamovi bradi" sta romala, a povsod sta bila odslovljena.

Pri zadnji hiši onkraj mesta je nekdo Jožefu grozil celo s policijo, če se hitro ne spravi od vrat. Ker je le še za božjo voljo prosil, naj se ju usmilijo, je gospodar svojega hudega psa naščuval nanj, ki se je takoj zakadel proti njemu in mu plašč raztrgal, da je Marija, ki je k vsej surovosti samo molčala, bolestno vzdihnila. Šele pastirji na betlehemskih planjavah, ki so se pri ognju greli, so se ju usmilili. Ko so videli kako Marija drhti od mraza in lakote, so ji takoj naredili prostor ob ognju, da se je malo ogrela in ji prinesli mleka, da se je malo pokrepčala. Nato so jima po svojih najboljših močeh, priredili skromno prenočišče v živinjski staji.

To romanje od hiše do hiše so začeli ponekod že prej tudi dramatično predstavljati. V adventu so nosili podobe sv. Družine od hiše do hiše. V nekaterih krajih je pri tem nazornem predstavljanju prišla bolj betlehemska brezsrčnost do veljave, v drugih so pa gledali na to, da se da sv. Družini zadoščenje za to brezsrčnost.

V nekaterih naših hribovskih župnijah je to zadostilo predstavljanje še danes v navadi. Ko prineso podobo v lepo ozaljšano hišo, opravijo zadostilne molitve, potem jo pa dalje neso.

Da ima tako dramatično opisovanje in predstavljanje betlehemske trdosrčnosti napram sv. Družini svojo vrednost, se ne da tajiti. Če človek kaj takega bere ali celo vidi, pride šele v pravo svetonočno razpoloženje. Prepričan sem, da bi za tiste, kjer se je ta navada še ohranila, ne bilo pravega božičnega veselja, ko bi se naenkrat opustila. Poezija sv. noči bi bistveno trpela. Zato pa, če nočemo svetega večera oropati njegove blagodejne poezije in ga ponižati do navadnih prozaičnih večerov, naj bi ljudski pisatelji in ljudski dramatiki ne opuščali teh lepih navad, sicer se zna zgoditi, da bo sveti večer, ki nam je zdaj tako drag, mnogim postal navadni krokarski večer. Po mestih je že itak mnogo zgubil na svoji nekdanji poeziji in bil ponižan malone do pustnega večera.

Vprašanje pa je, če ima tako nazorno opisovanje in predstavljanje betlehemske trdosrčnosti kako svetopisemsko-zgodovinsko podlago. Na to moramo odgovoriti, da ne, vsaj dosti ne.

Kaj pa je dalo povod, da so betlehemčani radi sprejema sv. Družine oni prvi sveti večer prišli tako v slab glas? Pred vsem napačno umevanje besed sv. Pisma, da je morala sv. Družina zato v hlevu prenočiti, ker zanje ni bilo prostora v hiši. Luk. 2, 7. Zakaj zanje ni bilo prostora v hiši sv. pismo nič ne pove.

Razlagavci sv. pisma betlehemčanom radi tega ne delajo nikakih očitkov. Zdi se, da jih tudi zaslužili niso. Kdor vpošteva vse tedanje razmere in okoliščine, tako betlehemčanov, kakor sv. Družine, bo istotako primoran spremeniti svojo sodbo in obsodbo.

Gostoljubnost je bila znana in priznana čednost orientalcev,, kar je deloma še danes. Te niso odrekli niti tujcem, še manj domačinom, najmanj pa Davidovem potomcem, kakor sta bila Marija in Jožef. Ti so veljali za nekako narodno plemstvo, ki pa pri ostalih Izraelovih otrocih ni bilo osovraženo.

Z nekim svetim spoštovanjem so zrli vanje, ker že bil iz njih hiše napovedan Mesija. Čimbolj so po teh koprneli, s tem večjim spoštovanjem so hodili okrog Davidovih potomcev. Posebno nežno gostoljubnost so skazovali ženam v blagoslovljenem stanju, kar jim pri Mariji gotovo ni ostalo skrito. Spričo tega bi bila velika izjema, če bi bili s sv. Družino res tako trdosrčno ravnali, kakor hoče ljudski glas.

A kako, da Marija in Jožef le nista dobila boljšega prenočišča kot v hlevu? To si pač lahko na drugi način razlagamo. Ko bi bila prišla kak drug čas in v drugačnem položaju v Davidovo mesto, bi jima gotovo ne bilo treba moledovati za prenočišče. Najboljše betlehemske družine bi si bile štele v čast ju pod streho vzeti. Topot so bile čisto izredne okoliščine. Betlehem je bilo takrat majhno in revno gnezdo, s kakimi 500 prebivalci, kakor menijo novejši razkazavci sv. pisma. Imelo je najbrž samo eno javno zatočišče in prenočišče za tujce. To je razvidno iz sv. pisma, ki pravi v originalu, da zanju ni bilo prostora 'en to katalima," v hiši, ne v hišah.

Kajpada si mi te hiše niti oddaleč ne smemo predstavljati v podobi kake naše kmetške hiše, kjer imajo gostilno in prenočišče. To so bile sila primitivne, ilovnate bajte, kakor kaki kmetški "kevdri" v naših hribih, razdeljene v dva za silo ločena dela. V enem so prebivali ljudje, v drugem, malo nižjem pa živali. Sicer pa v našem slučaju za hišo ne gre ne.

Grška beseda, "katalima," ali latinska "diversorium" ni isto kot slovensko hiša. Katalima, diversorium je po naše pravzaprav ograjeno dvorišče. Takratne gostilne v orientu so imele zraven hiše, kjer je družina stanovala, večje ali manjše ograjeno dvorišče z vodnjakom v sredini in v najboljšem slučaju s pokritimi lopami ob zidu. To je bilo tujsko prenočišče. Tu sem so zapeli svoja tovorna živinčeta, jih privezali, sami si pa poleg njih postlali. Tam so si pripravili in povživali svoje skromno kosilo ali večerjo, se pri vodnjaku napili in še živinčeta napojili, potem pa polegli v svoje šotore.

Tu sem, v to edino betlehemsko prenočišče, sta Marija in Jožef namerila svoje korake, ko sta prišla v mesto. Na žalost je bilo pa že vse polno ljudstva ondi. Bržkone se je Jožef pri gostilničarju informiral, če bi se morda ne dalo v kaki zasebni hiši dobiti prenočišče. Ka je pa zvedel, da je vse prenapolnjeno, sploh ni iskal okrog. Morda bi se bil kje še našel kak skromni kot, nazadnje tudi v tem gostincu samem. Če bi bil sam, bi ne bil v skrbeh. Toda ali naj Marijo v tem stanju, kakor je bila, sili v to gnječo? V tem slučaju bi prej on kot betlehemčani zaslužil kak očitek. A on je bil preveč obziren do Marije, je posebno v teh svetih trenutkih s prevelikim spoštovanjem gledal nanjo, da bi jo bil v to "hišo" in ta dirindaj vlačil. Poizvedel je, kje bi se dobil kak samoten, miren prostor, naj bo še tako reven, kjer bi mogla biti sama.

Gostoljubno so mu ga pokazali, ali mu vsaj povedali, kje naj ga išče in tako sta prišla z Marijo v hlev. Ali je bil to hlev za domačo živino onega gostišča, ali kak drugi, še bolj tih in samoten, ni gotovo. Bolj verjetno je, da kak drugi, popolnoma zunaj mesta, ker so bili pastirci prvi, ki so prihiteli k jaslicam.

O kakem trdosrčnem ali celo surovem preganjanju sv. Družine od hiše do hiše tedaj ni govora. Betlehemčani so pri tem popolnoma nedolžni. Prvič niso vedeli, da nosi Marija njih toli zaželjenega Mesijo pod svojim brezmadežnim srcem. Drugič pa če bi bili tudi vedeli ali vsaj slutili, bi sv. Družine radi tega ne bili preganjali. Nasprotno! V tem slučaju bi se bilo dobilo zanjo najlepše prenočišče v mestu. Vsaka družina bi bila rajši šla sama v oni hlev prenočevat, da bi ji naredila prostor.

Saj judovsko hrepenenje po Mesiji se je začelo prelevljati v sovraštvo šele, ko so razočarani začeli spoznavati, da je Njegovo poslanstvo čisto drugačno, kakor so oni sanjali o njem. Oni so, zdihujoči pod rimskim jarmom, v [illegible] pričakovali svojega politič[illegible] kralja osvoboditelja iz r[illegible] sužnosti. Šele ko je začel [illegible]no jasneje izpovedovati in povdarjati, da njegovo kraljestvo ni od tega sveta, so se jeli obračati proti njemu, dokler ga ni so spravili na križ. Kriv tega ni bil toliko narod kot tak, ampak njega voditelji. Vse to je prišlo šele pozneje. Mesiji detetu bi bili vsklikali kot svojemu dolgo zaželjenemu kralju, ko bi jim bilo dano tisto spoznanje, kakor je bilo dano priprostim pastircem.

Ravno to pozneje izbruhlo sovraštvo Judov do Mesije, ki se je preneslo nazaj tja do njegovih jaslic, je vzrok, da so se besede "ker zanje ni bilo prostora v hiši," začele razlagati v pomenu klasične betlehemske trdosrčnosti. A spričo povedanega je ta razlaga popolnoma napačna. Zato je čisto naravno, da je ne najdete pri nobenem stvarnem razlagavcu sv. Pisma. Če kateri na kaj takega namiguje, kakor na primer Maldonat, ki pravi, če bi bila bogata, bi se bil prostor že našel, je to pripisovati bolj na račun popularno-moralizujočo, kot pa stvarno-kritične razlage omenjenih besedi.

Po vsem tem bi lahko rekli: "Oh, ti betlehemčani . . . kako ste po nedolžnem prišli v tak svetovno slab glas!"

Kakor rečeno s to ugotovitvijo svetega večera nikakor ne mislimo oropati poezije, s katero ga je ta napačna razlaga ovila. Romanopisci, dramatiki, pesniki včasih kar iz oblakov zajemajo snov, včasih pa iz zgodovinskih zrn delajo pogače, ob katerih se tisoči naslajajo. Toliko stvarnega jedra in podlage ima tudi "betlehemska" trdosrčnost, da če bi oni takrat vedeli, kar so slišali pozneje o Mesiji, bi bili najbrž rekli:

"Za takega kralja je vsak hlev dober."

———o———

J. Lovrenčič:

Sveta noč.

Tajnostno leskečejo
zvezde raz nebo,
tajnostno zvonovi
v sveto noč pojó:

"Slava njemu, ki usmilil
se človeškega rodu
in vsem, ki so dobre volje,
božjega miru- . . ."

O zvonovi svetonočni,
kod imate moč,
čarati veselja v duše
kakor angeli nekoč?

Mene je tako prevzela
vaša blagovest,
da nikjer teme ne slutim
sred bodočih svojih cest.

———

H. B.

Svetonočni spomini.

Noč ima svojo moč, pravi naš pregovor. Navadno se pri tem misli na strahove. Če smo si včasih doma pripovedovali razne zgodbe o strahovih, ki so se kajpada vse zgodile med enajsto in polnočno uro, se je gotovo vsaka končala z: Noč ima svojo moč. Da bi imela res tako moč, kakor smo takrat v svoji razgreti domišljiji mislili, to so danes zame Martin Krpanove zgodbe. O eni noči pa še danes verjamem, da ima svojo moč, to je sveta noč. Da, ta ima zame leto za letom večjo moč. Pa ne v tistem strašnem smislu, ko sem plaho gledal na vse strani od kod se bo kak duh pokazal, pred katerim sem se čutil le v kolikor moč svetli luči varnega. Ko sveta noč skrivnostno dahne vame, najrajši ugasnem luč. Potem se šele začne viti pred menoj film dožitih svetih večerov. Vsak nosi svojo povest s seboj. Kolikor svetih večerov toliko povesti, veselih, pa tudi žalostnih. Za vse bi bilo treba knjige, s toliko poglavji kolikor svetih večerov je že bilo mimo mene. Le nekaj bolj splošnih spominov nanje naj pogrejem.

Najlepši so bili pač sveti večeri doma. Kako tiha je bila sicer zimske noči naša samotna hribovska vas. Zgodaj so začele umirati lučke v oknih. Zakaj bi po nepotrebnem tratili svečavo, so dejali, odkar so predice prišle iz navade, spat pojdimo. Vsak je svojo odejo malo pogrel na družinski peči, se po rožnem vencu zavil vanjo in šel k počitku. Okrog devete je bila že vsa vas kakor mrtvašnica začasa "španske" gripe. Še psi so dali mir. Nad kom naj bi se neki jezili in bevskali, saj bi vse tujce, ki so pozne zimske ure šli skozi našo vas, lahko na prste seštel. Le vejevje se je tu in tam malo otreslo svoje snežne teže, nad čemer se še tenkosluhi psi niso razburjali.

Kako vse drugače je bilo svete večere. Takrat se je pravo življenje šele začelo. Otroci smo imeli sicer čez dan več dela, kot vse druge zimske dneve skupaj. Čeravno smo že cel december mislili na jaslice in se pogovarjali kake bomo naredili, je bilo zadnji dan vendar še vse polno dela z njimi, posebno pozneje, ko sem jaz kot študent pastirce in ovčice navadno šele iz Ljubljane prinesel. Ker neusmiljeni profesorji niso hoteli nič vedeti, koliko dela nas čaka doma, so nas kvečjemu poldrugi dan prej spustili na počitnice. Ko bi bil jaz papež, sem si v svoji onemogli jezi mislil, bi vam že pokazal. Božič bi za stalno nastavil v torek. Dan prej itak ni šole, v nedeljo tudi ne, v soboto popoldne je prosto. Tako bi bili vsi študenti lahko že v soboto zvečer doma. V dveh celih dneh se pa že kaj naredi, kar kdo rad dela.

V enem dnevu jaslice postaviti, to je bilo pa tudi za nas, ki smo bili v pastirskem življenju veščaki, malo preveč. Najlepši mah, ki je bil že ob jesenski paši preodločen za jaslice, je bil sicer pripravljen, za deset jaslic, ne za ene. A pastirci in ovčice so nam dale dela. Kje naj vbogi študent dobi denar, da bi kupil masivne ali vsaj izdelane pastirce in ovčice, ki bi se jih kar razpostavilo. Še za take, katerih je bila cela čreda in družba na enem slabem papirju, je bilo treba hraniti vinarje.

Študent je proti božiču bolj suh kot poper na kmetški peči med krušno peko. Pastirce rezati iz tenkega papirja, jih nalepljati na debelejšega, potem pa še na trščice, to da več kot za en dan dela. A do večera je moralo biti vse narejeno. Zato je bilo treba hiteti. Ker gre pa to, kar kdo rad dela hitreje izpod rok, so bile jaslice navadno že pred mrakom končane in preostali material pospravljen. To je pa tudi moralo biti. Zakaj takrat je nastopil božni svečenik sv. noči, oče s svojo kadilnico — loncem.

Mati so prinesli lonec z žerjavico in uredil se je sprevod, prava domača asistenca. Eden je šel naprej z blagoslovljeno vodo. Ta je odpiral in zapiral vsa vrata: hišnih sob, hrama, poda, hleva sploh vseh prostorov, ter jih pridno škropil. Za njim so šli oče s svojo kadilnico in vse svečano pokadili. Zraven njih je stopal tretji s kadilom v roki, ki ga je pridno metal v žerjavico, da je vsepovsod prijetno dišalo, kakor v cerkvi. Nekam svečano so stopali oče ta večer od sobe do sobe, od poslopja do poslopja in tiho-skrivnostna molitev je spremljala njih svečeniško opravilo. Voli in krave v hlevu so jih začudeno gledali in se po svoje spraševali:

Gmmmmm ali je naš gospodar ali ni?

Z nervozno utripajočimi srci smo se vračali nazaj v hišo, kjer so oče odložili svojo kadilnico. In kaj bi ne bili nervozni. Kajti kdor je ta večer v motnem odsevu žrjavice na steni videl samega sebe z glavo, je bilo gotovo znamenje, da bo prihodnji sv. večer še učakal. Kdor se je pa videl brez glave, je bilo prav tako gotovo znamenje, da ga ob letu ne bo več med živimi. Kajpada je zavladalo veliko veselje, ko smo ugotovili, da število glav odgovarja številu oseb. Nato so kadilnico odnesli iz sobe in v kotu pri jaslicah so zaplapolale lučke. Niso bile električne, priproste svečice so bile, ki so metale le motno svetlobo v jaslice, na pastirce in ovčice.

Pa ravno v tem motnem svitu so bile jaslice najlepše, ker so najboljše izražale svetonočno skrivnost. Nobene druge se mi radi tega niso tako globoko vtisnile v dušo kot te. Nebroj jaslic, velikih in lepih sem pozneje videl, zlasti v Monakovem, kjer imajo zanje posebni muzej. A sveto noč mi te priproste prve živo priplavajo v spomin, med tem, ko mi one umetniške vedno bolj ginejo v meglo podzavesti.

Večerja je bila ta dan precej skromna. O kakem takozvanem 'veselem postu," ki malo več dovoljuje kot navadni, nismo ničesar vedeli. Le to smo vedeli, da je pred božičem velik post in ga držali. Tako postrani smo pa že mislili na krvavice, ki so čakale, da bodo šle v peč. Kajti božič brez kolin bi tudi ne bil kranjski božič. Najrajši bi jih bili takoj po polnoči pustili marširati na mizo. A pri nas si tega užitka ni bilo mogoče tako lahko privoščiti, je bilo s prevelikim žrtvami združeno.

Slabe pol ure smo oddaljeni od cerkve. Od polnočnice hoditi domov na klobase, v ledeno mrzli noči, včasih v velikem snegu, nam ni kazalo, razun kateri bi mislil za drugo mašo ob šesti uri doma ostati. Toda kdor ni bil na svet dan pri vseh treh sv. mašah, tistega so imeli že za pol brezverca. Kdor bi pa rajši doma klobas čakal, mesto da bi šel k polnočnici, četudi bi bil imel namen iti h kaki poznejši sv. maši, temu bi pa najbrž ne dišale, toliko bi jih bil moral slišati.

Brez polnočnice si svete noči niti misliti nismo mogli. Včasih smo se domala skregali, kdo bo moral ostati doma za varuha. Navadno sta morala to službo prevzeti oče ali mati. Kar nas je bilo drugih, smo že o mraku prinesli iz skrinj praznično obleko v hišo, da nam je ni bilo treba ponoči iskati v mrzlih "cimrih."

Na peči ali pri peči sede smo bdeli in kramljali ter pogrevali, oziroma požirali spomine na prošle sv. večere. Oče in mati, ki sta jih že veliko doživela, sta vedela veliko povedati o njih, tako da nas mladih nihče ni mislil na spanje. Vsled splošnega mnenja, da tatovi in roparji najrajši sv. večer, ko ljudi ni doma, hodijo okrog, da se preskrbe za praznike, sta marsikako roparsko zgodbo prenesla v sveto noč, kar je nas otroke tako ostrašilo, da bi v pozni noči nihče ne upal gori na svisli po prazničniško obleko. Fantje so sebi in drugim na ta način preganjali spanec, da so v presledkih s pištolami streljali v tiho noč.

Včasih je pa mater, ki so imeli za to skrbeti, da bi nihče ne zaspal polnočnice, le spanec premagal. Ko so se zdramili in pogledali na uro, ji v svoji skrbi niso zaupali, kakor bi tudi ona včasih malo zadremala. Poslali so enega ali druzega ven poslušat, če že vabi. Ob pol enajsti uri se je prvič oglasil veliki zvon, ki ga je slišala cela župnija in jo povabil, naj se žačne napravljati za polnočnico. Za našo vas, ki je bila ena izmed bližnjih cerkvi, se takrat še ni mudilo. Ko se je zvon čez pol ure zopet oglasil, smo pa že začeli lezti s peči in zapeči in se polagoma pripravljati. Tako ob četrt na polnoč so mati poslali drugo stražo ven, če je na potu od oddaljenejših vasi že kako luč videti. In res so se začele polagoma ukresavati.

To je bil prizor zase, vreden romantičnega pesnika in slikarja. Že v adventu se v vsaki vasi najde kdo, ki je za pot k polnočnici pripravil posebno bakljo. Precej dolg in debel smrekov štuc je na vse strani razkljal, ga posušil in s smolo zalil. Na sveti večer je čakal v hiši, da stopi v akcijo. Ko je zvon prvič odvabil k polnočnici, so se zbrali vsi polnočarji v hiši bakljonosca. Ta je nažgal bakljo, se postavil na čelo in povorka se je razvila v goro drug za drugim kot darovanju. Če je bila stara, že izhojena gaz, je sicer škripalo pod nogami, a to jim ni motilo dobre volje. Kadar je kdo zgubil ravnotežje in potipal, če je tudi sveto noč sneg mrzel, so se mu vsi od srca zasmejali. A tudi če je zapadel nov debel sneg, se ga ni ustrašil, češ saj sv. večer je samo enkrat v letu. Z mogočnimi koraki je bakljonosec rezal cel sneg naprej. Drugi moški za njim so utrdili ženskam gaz. Otroci, ki so stopicali zadaj že niso imeli več ničesar mleti.

V bližnji vasi je čakala že druga skupina s svojim bakljonoscem. Zdaj se je ta postavila na čelo celi procesiji. Vedno več bakelj je zagorevalo, vedno daljša je bila procesija. Nazadnje se je pridružila še naša vas, zadnja pred cerkvijo, s svojim bakljonoscem. Počasi se je povorka vila v precej strmo goro. Starim je začela pojemati sapa. Lahkonogi mladini se je zdela hoja prepočasna. Zdaj je kak fant po celem snegu preskočil starčka, zdaj dekle starko. Kako sta jima privoščila, če jima je spodletelo. In to ni bilo nič redkega. Naenkrat se je kateri znašel pod ozkim potom. Z vsemi štirimi se je komaj skopal nazaj na stezo in moral še za otroci ubirati pot naprej. Na vrhu, malo pod cerkvijo, so bakljonosci ostanke porinili v sneg, da bi veter ne raznesel ogorkov, procesija je šla naravnost v cerkev.

Občudovanja vredni so ti železni gorjanci v svoji veri. Kak mehkužni meščan ali meščanka bi si po taki turi kuhala čaje in zavijala v tople odeje, te grče, moški in ženske pa gredo spoteni naravnost v ledeno mrzlo cerkev, kjer na kamenitih tleh potrpežljivo čakajo svetonočne glorije, ki jim razgreje dušo, da se za mraz niti ne zmenijo.

Mi otroci smo posebno nestrpno čakali, kdaj bo kukavica zapela. Naš tedanji organist, samouk, je med polnočno sv. mašo, pa samo med to, pustil kukavico zapeti. Spomladi je nismo tako radi slišali, kakor sv. večer opolnoči. Že dolgo prej smo se o tem pogovarjali. Kar cele pripovedke so krožile med nami o svetonočni kukavici in čarovniškem organistu. To je bilo splošno znano po župniji, da noben drugi organist na božjem svetu tega ne zna. Samo naš, da najde tisto piščalko in še on le sveto noč.

Z nekim svetim spoštovanjem smo zlasti ta dan zrli vanj. Skoraj se nam je zdel večji kot "gospod." Kaj naj bi bilo kukavičje petje pri polnočnici pomenilo, še danes ne vem. Morda je hotel na ta izredni način kake spance buditi ali pa tiste, ki so bili bolj zmrznjeni zazibati v pomladno razpoloženje.

Po polnočnici smo se spravili v edini dve hiši, ki ste bili pri cerkvi, 'mežnarijo" in šolo, da počakamo druge sv. maše. Bolj privlačna je bila "mežnarija." Tam je bila takrat, kakor je še zdaj, tudi gostilna in tobakarna, ki ste dober postranski, oziroma glavni zaslužek za cerkovnika. Ker je vedel, da je ta večer konec posta ne bomo samo gledali, se je dobro založil. Gospodinja ni mogla dosti klobas nakuhati in napeči. Stari so jih kajpada tudi primerno zalivali, vendar ne v toliki meri, da bi bila sveta noč skrunjena.

Tako so hitro tekle ure do jutranje sv. maše. Potem smo jo naglo ubrali po hribu navzdol da do zadnje sv. maše še lahko doma pobožičujemo. A vsi smo bili ene misli, da je najlepše, sv. večer in sv. noč, za nami. Kar bo še sledilo bodo le v daljo se zgubljajoči odmevi te najlepše vseh noči.

Priprosto, bi dejal betlehemsko je bilo naše hribovsko božičevanje. O kakem bajno in bogato obloženem božičnem drevescu nismo ničesar vedeli. Enako o kakih božičnih darovih ne. Kratko, v materijalnem oziru nam razun klobas božič ni veliko obetal, ne dal. Tudi v cerkvi je bilo vse sicer slovesno, vendar podeželjsko.

Pozneje, ko sem zapustil domačo vas in hišico očetovo, sv. večera nisem več doma preživel. Tega je že nad pet in dvajset let. Veliko krasnih sv. večerov je med tem šlo mimo mene. Večina njih mi je v materijalnem in duhovnem oziru več prinesla, kot vsi oni v domačih hribih. V veseli bratovski družbi sem čakal na polnočne slovesnosti. Te so bile pač vse drugačne, vse lepše kot doma. Peti svetonočni oficij, polnočnica z veliko asistenco, krasne božične pesmi, kratko vse v velikem štilu. Tudi miza je bila temu primerno opremljena in še kaki darovi zraven. Za vse to sem več ali manj že naprej vedel. Vendar kadar je sv. večer dahnil vame, je moja duša postala romarica. V domačo vas je poromala, sicer bi zanjo ne bil sv. večer, najmanj oni, ki sem jih preživel v tujini.

Dobro se še spominjam, kako me je sv. večer trlo domotožje v Švici. Tiste dni pred božičem sem posebno rad v duhu romal čez njene visoke gore proti domovini in nje najdražji kotiček moje rojstne vasi. Ko bi bil imel peruti, bi bil takoj odletel domov, da bi še enkrat šel k polnočnici v domačo cerkvico in se naslajal ob naših lepih božičnih pesmih, ki človeku v tujini trikrat slajše done. Prvo leto sem to domotožje še nekam lažje prebolel. Bili smo trije Slovenci skupaj v nekem konviktu. Kakor trije Jobovi tolažniki smo s pogrevanjem svetonočnih spominov drug druzega sladili domotožje in čakali polnočnice. Ne morem reči, lepa je bila ta. Pri glavnem oltarju se je pela slovesna sv. maša. Pri stranskih smo istočasno vsled posebne švicarske navade drugi mašcvali tihe sv. maše. A nemška pesem, ki mi je udarjala na uho, mi je še ta užitek pokva-

(Dalje na 3. strani)

rila. Za nemška ušesa je morala biti lepa, ker Nemci so bili svetonočno razpoloženi ob njenih zvokih. Meni se je pri spominu na slovensko zdela Libera.

Bolj me je morilo domotožje sv. večer naslednjega leta. Sam sem pozno v noč sedel v skromni, mrzli celici francoskega samostana. Film v domovini dožitih svetih večerov se je počasi razvijal pred menoj. A domačega okvirja je manjkalo podobam, zato nisem imel popolnoma užitka od njih.

Kraj sam je bil precej podoben pravemu Betlehemu. Samostan je bil takorekoč vsekan v orjaško obrežno steno Sarine. Zlasti cerkvica je bila kakor drugi betlehemski hlevček, iz ene same ogromne plasti mehkega kamna, polna romantike. Svoj čas je služila za skrivno zbirališče prostozidarjev, kjer so kovali svoje temne načrte proti Kristusu in cerkvi. Za njimi so jo kupile pregnane francoske frančiškanke, ki so jo pozneje podarile istotako pregnanim francoskim frančiškanom. O njeni preteklosti še priča pročelni napis: "Ubi abundavit malitia, superabundabit gratia. (Ker je bil pa greh obilen, je bila še obilnejša milost.)

Kakor v katakombah je votlo odmevala pesem in molitev, ki so jo globoko doli v strugi spremljali šumeči in peneči se valovi Sarine. Toda pesem je bila francoška, nekam janzenistično mrka, zato ni ogrela mojega srca z blagodejno svetonočno toplino, ampak se je njegovo domotožje še razbolelo.

Dozdaj najžalostnejši pa je bil moj četrti sv. večer v tujini. Na svojem štirimesečnem potovanju po Italiji, Nemčiji in Belgiji sem meseca oktobra prišel v Monakovo na Bavarskem, stikat po tamkajšnji bogati kraljevi knjižnici. Nekega dne dobim od doma poročilo, da mi je edini brat v Ameriki umrl. Kaj sem hotel druzega kot moliti in maševati zanj. Iz Monakovega sem šel dalje po Nemčiji, nato pa v Belgijo. Par dni pred božičem sem došel v Antwerpen, kjer sem sklenil preživeti božične praznike in se potem preko Strássburga vrniti v Švico, da končam študije.

V frančiškanskem samostanu, kjer sem stanoval, me je že čakalo pismo. Veste od koga? Od "rajnega" brata. Če bi tako dobro ne poznal njegove pisave, bi ne bil verjel. In kaj mi je pisal? Da je bil nekje v Pennsylvaniji v bolnišnici, na smrt bolan. Sam je že obupal nad ozdravljenjem, še bolj pa zdravniki. Ko je nekomu dal denar, naj mu prinese zdravil, je ta denar lepo spravil, češ, zanj ni več zdravil, denar pa jaz bolj rabim kot apotekar. Vendar se je za silo zlizal. Komaj je malo k sebi prišel, je nastopil pot v domovino, odkoder mi je pisal.

"Prvi vesel božič v tujini," se mmislil, ko sem prebral pismo. Takoj sem se vsedel in mu odpisal, ter mu položil na srce, naj poslej lepo doma ostane, ker mu ni prav nič treba po svetu iskati kruha. Toda kako kratko je bilo moje veselje. Dan pred sv. večerom dobim brzojav: Brat umrl! Zaceljena rana je nanovo zakrvavela. Sobratje v samostanu so v razigranem razpoloženju uživali radosti sv. večera. Jaz sem se po večerji potrt odstranil in šel v svojo sobo. Čisto sam sem bil v velikem traktu, ki so ga bili malo prej na drugi strani samostanskega dvorišča kupili. Ob mali železni pečici sem sedel v temi. Mesto angeljske himne miru, mi je ječanje vernih duš odmevalo v srcu.

Ko sem se vrnil iz tujine, sem se že naprej veselil prvega sv. večera zopet na domačih tleh. Tudi to upanje me je varalo. Kmalu potem se je začel krvavi svetovni ples. Prvi vojni advent smo sicer preživeli v veselem pričakovanju, da bodo vojaki sv. večer že v svojih družinah praznovali in ga s pripovanjem o svojih doživljajih še povzdignili. Viljemovo napoved, da predno bo listje padlo z dreves, bo vojne konec, smo splošno smatrali za res. Morda je tudi bila, a se žal ni izpolnila.

Čim bolj se je bližal sveti večer, tem hujše so gromeli topovi in sikale granate. Marsikatera družina je že imela tak sveti večer, kakor jaz v Antwerpnu. Sto in sto drugih je s strahom pričakovalo, da zna zdaj potrkati na okno angelj smrti in sporočiti žalostno vest: "Očeta, sina, brata ni več, padel je tam in tam in bil ondi pokopan"

In ker ga menda ni bilo, ki bi ne imel nobenega svojih dragih na krvavem plesišču, nam opojne božične pesmi kar niso hotele iz grla. Silili smo se pač, a kaj, ko so srca krvavela. Tako je bilo ves čas vojne, da vsak sveti večer je bil bolj žaloten. Število žrtev vojnega maloha se je leto za letom množilo, pomanjkanje se je oglašalo, obup se je polaščal src.

Prvi sveti večer po vojni smo pač globlje občutili angeljsko himno miru, kot kdaj prej. Tako milo in sladko je donela preko naših polj in dobrav kot še nikoli, ker je prvič donela po svobodni domovini. Kdor je štel svoje drage in mogel ugotoviti, da nikogar ne manjka, je imel po dolgem času zopet vesel sveti večer. Presrečne so bile kljub vsestranskemu pomanjkanju one družine, ki so dobile svoje drage iz raznih ujetništev. A koliko je bilo pa takih, ki so zastonj čakale njih vrnitve. Tem so sveto noč že bolj ali manj zaceljene rane znova zakrvavele. Sladka pesem miru se jim je kar posili prelivala v žalno večnega miru. Splošno in kratko: Narodna srca so poskakovala veselja, ker se nam je narodilo drago dete, svobodna domovina, sorodna srca so krvavela, ker je bila cena svobodne domovine tako visoka. Zato nam tudi ta sveti večer ni bil brez grenke mire.

Meni so med tem umrli tudi mati, svitla zvezda, ki me je zlasti svete večere ljubko zasijala in me ljubeče vprašala: "Ali prideš?" Ko je ta zvezda zatonila in ugasnila, sem zopet obrnil pogled po svetu. Sledilo je pet sv. večerov v Ameriki. Niso bili taki kot v domovini, pa tudi taki ne kot v pravi popolni tujini, temveč nekaj v sredi.

V krogu domačih ljudi in ob zvoku slovenske božične pesmi se človek tudi na tujem čuti nekam domačega. Pogrešal sem pa do zadnjih dveh let, ki sem jih preživel v Lemontu polnočnice, ki je srce sveti noči. Nadomeštek ob petih zjutraj je bil lep, to rad priznam. Tiho, kakor sveta noč, romajoči otročički k jaslicam, s skrivnostno pesmico na ustnih me je ganilo. Koga bi ne? Saj so celo versko izkušene socialistične duše doli za vrati z užitkom sledile tem ljubkim prizorom. Marsikatera teh versko bankrotnih si je v globini zaželela od svetnih korit in pomij nazaj k jaslicam in njemu, ki je vir vsega to in onstranskega življenja. Da sem bil zvečer, ko sem moral iti brez upa na polnočnico spat, hud na vse velikomestne bandite, pijance in drugo sodrgo domačega in tujega pridelka, se razume.

Prvi sveti večer v Lemontu, v tisti zasilni kapelici in ondotne skromne jaslice, to je bil po dolgih letih zopet en moten odsev in lahek odmev nekdanjih hribovskih svetih večerov. Trenutno sem popolnoma pozabil, da sem na tujem. Zopet se je enkrat "Tiha noč, sveta noč . . ." v globini srca utrgala, a se le prekmalu prelila v otožni Miserera.

Zdaj zopet v domovini čakam svetega večera in težko ga čakam. Predokus, ko smo za sedemstoletnico smrti sv. Frančiška imeli slovesno polnočnico, je bil sladak. Upam, da bo okus svetega večera še slajši. Vem sicer, duša bo zopet romala, romala do enajstih, ko se bo začel svetonočni oficij. Vse sv. večere bo zopet preromala, niti mimo žalostnih ne bo šla po prstih, da bi jih ne zbudila. Saj brez njih bi celotna slika ne bila popolna.

Če gledam na solnce in senco svojih svetih noči nazaj, se mi zdi, da gledam lep solnčni zahod, kakor sem ga enkrat, žal samo enkrat, gledal z goriške Kostanjevice. Solnce je že zatonilo tam za Furlanijo, njegovi žarki pa so še poljubljali nakopičene meglice. Drugače tako mrke in motne so zagorele v nebeškem sijaju. Sinjina med njimi se je prelivala v lepše barve, kot jih zmore čopič največjega umetnika. Zdelo se je, kakor bi se sami zlati nebeški angeljci kopali. Kakor so oblaki lepi, če se kopljejo v solnčnih žarkih, tako tudi žalost svetega večera, ožarjena od večnega solnca, ki je sveto noč vzšlo.

Svetonočni spomini in spomini na rajno dobro mamico, imajo precej skupnega. Oboji, tudi versko izžete duše v njih globini vzvalove in zazibljejo v prijetno — sanjavo domotožje po neki daljni deželi miru in sreče. Spomini so različni, spremljajoče občutje je v bistvu isto. O, da bi taki spomini in tako občutje tudi letošnjo sveto noč mlačnim poživili vero, brezverne pa privedli nazaj v njeno mehko naročje.

———o———

F. A.

Če je kdo praznoveren.

(Svetonočna humoreska)

Bil je sveti večer. Pri Matjaževih v Smrečnem so se po običajnem kajenju hiše in drugih prostorov vsedli k večerji. Najprej je priromala mlečna kaša na mizo, brez katere pri Slovencih niti sveti večer ne sme biti. Sicer so vsi vedeli, da ta večer ona ne bo zadnja, je vendar tako naglo ginila iz sklede, kot voda iz sita. Za njo je prišla kot mlinski kamen ogromna pogača. Saj je pa tudi morala biti obilna, zakaj poleg domačih so bili pri hiši in kajpada tudi pri mizi: dva hlapca, dve dekli in en pastir.

Poleg tega pa kar kdo samo parkrat v letu dobi pod zobe, s tem se hoče pošteno okoristiti. Za nameček so bili še orehi in jabolka.

Najstarejši hlapec, Žmavcev Miha so mu dejali, bi bil sicer kaj rad sam spravil pod streho velik kos pogače, vendar se je premagal. Le toliko ga je odrezal, da je imel kaj pri jabolkih in orehih prigrizti. Pa ne smete misliti, da se ostalega zato ni upal lotiti, ker bi se bal, da bi posta ne prelomil. Njegov namen je bil vse "vzvišenejši." Čakal je, da je dekla Liza svoj delež pospravila, na kar ga je njej poklonil. Liza mu je pa od svoje strani podala najlepše jabolko, ki je bilo na eni strani rudeče kot piruh in ravno tisto stran je proti njemu obrnila. Nič ni rekel Miha, nič ni rekla Liza, samo z očmi sta se ujela. Kljub temu je druga dekla Reza nekaj opazila, kar drugi niso, dasi je bila na eno oko slepa.

Da sta Miha in Liza prijatelja, to je bila v Smrečnem javna tajnost. Že za svečnico sta sklenila, da se bosta kot mož in žena preselila na nov dom, ki ga je bil Miha s svojimi prihranki kupil. Dolgo je moral garati, da si je toliko prištedil.

Štiri križe je že nosil na hrbtu. Telesno je bil pravi korenjak. Gornje nadstropje je bilo pa bolj slabo opremljeno. Brati je znal le jagode, pisati pa sploh ne. Zato je bil vesel, da mu Lizi ni bilo treba pisati, ampak sta se lahko ustmeno pogovorila. Do pet se je naučil šteti, da je vedel "gospodu" povedati, koliko je Bogov in koliko oseb. Kar je bilo še treba, da je za prvo sv. obhajilo opravil, na to je pa bolj gospodu prikimaval, ko so razlagali. Kolikor manj je imel pravovernega znanja, toliko več je imel praznovernega. V tem je bil pravi mojster.

Liza sicer tudi ni bila več mlada. Okoli trideset mu jih je priznala. Pred kolikimi leti je pa nehala šteti, nihče ni vedel. Drugače je bila dokaj brihtna. Mašo je včasih prej končala kot gospod. Velikonočno izpraševanje ji ni delalo nikakih skrbi. Vseh dvanajst lastnosti božjih je po vrsti povedala, kakor so bile v katekizmu in še razlago zraven. To je pomenilo višek znanosti pri izpraševanju za velikonočne listke. Hudomušneži so zato dejali, da bo ona glava družine, ne Miha.

Dekla Reza je pa na vsak način hotela vedeti, da je to proti božjim postavam, da je zato treba to zvezo razdreti, predno bo "žegnana." Vsaka prijazna beseda med njima, vsak pogled je bil trn za njeno oko. Pravi naglavni greh pa se ji je zdel, da sta še sveti večer na ta način skrunila. Kar glasno je začela godrnjati, ko je videla, kako sta si izmenjala pogačo in jabolko.

Po večerji se je vnel pogovor o raznih narodnih svetonočnih običajih, vražah in praznoverju. Ta je vedel to, oni ono povedati, da so predpolnočne ure tekle kakor olje. Pastir Lojze je pravil, da so mu mati pripovedovali, kako se sveti večer, ko odidejo ljudje k polnočnici, celo živini v hlevu razvežejo jeziki in se začne med seboj pogovarjati. Miha je to z odprtimi ustmi in naspičenimi ušesi poslušal. Dekla Reza je hitro zapazila, da ga ta stvar posebno zanima.

"Kaj pa, Miha," ga podrega, "ko bi ti nocoj mesto k polnočnici šel v hlev živinske razgovore poslušat?"

"Pa res, Miha,' se oglasi pastir Lojze, "če hočeš vedeti, kaj te v prihodnjem letu čaka, moraš biti nocoj opolnoči v hlevu. Samo glej, da žival ne bo za to vedela, sicer bo tudi nocoj molčala."

"Saj tebi Lojze," se potegne Liza za Miheta, "bi ne bilo svetovati, da bi šel v hlev k polnočnici, sicer bi ti kozli še tisto malo slame, ki jo imaš v glavi ven populili."

"Bravo Lojzka, bravo!" je zadovoljen vskliknil Miha, "ti se še potegneš zame!"

"Nič kaj varno ni na sveti večer živite motiti," je svarilno pripomnil hlapec Tone.

"Zakaj ne?" je ušlo Mihi samemu.

"Zakaj ne? I zato ne, ker živina tega ne trpi. To je edina ura, ko se more kaj pomeniti. Radi tega je nejevoljna, če ji kak nepoklican prisluškuje, naj ti povem, kaj je bilo s starim Kapunom, ki se je drznil jo motiti."

"Kaj neki?"

"Hm, v hlev je šel, na sveti večer je šel v hlev, živino poslušat mesto k polnočnici. Pa je res spregovorila, prav s človeškim glasom. Vol je začel. Dejal je:

"'Danes leži v jaslih velik
štor —
Čez dva dni bo šel v nebesa
gor.'

"In res je bilo. Na Štefanovo je umrl stari Kapun. S tem se tedaj ni šaliti."

"Pa pravijo," odvrne Miha, "da tisti, ki so na kvaterni dan rojeni, lahko gredo poslušat, se jim ničesar ne zgodi."

"Kaj si ti na kvatre rojen?" povzame Reza.

"Pri moj krivček da sem," zadovoljen de Miha, "še na kvaterni petek."

"E, potem pa na vsak način poskusi," ga bodri Lojze.

"Prav nič nisem radoveden," se navidezno otepa Miha. V resnici se mu je pa z obraza bralo veselje, da je bil na kvaterni petek rojen in bo smel nocoj prisluškovati tajnim pogovorom živine o vseh mogočih bodočih dogodkih, svojih in Matjaževih. Seveda tega ni nikomur povedal, niti svoji Lojziki ne. Naenkrat se mu je jelo zdehati.

"Jaz ne mislim iti k polnočnici," pravi čez nekaj časa, "sem preveč zaspan. Pojdem rajši zjutraj in ob desetih. Lahko noč!"

Tone in Lojze sta takoj uganila, da bo Miha polnočnico v hlevu prebil. Domenila sta se, da povabita še sosedovega Jakca, s katerim si hočejo razdeliti živinjske vloge in Miheta pošteno potegniti.

Ob pol polnoči, ko so drugi odšli k polnočnici, so se ti trije tiho splazili v hlev, vsak v svoj kot. Kmalu po tri četrt se je komaj slišno odprla ena izmed lin, skozi katere se klajo polaga v jasli. Kolikor moč tiho se je nekdo spustil v jasli. Le preostala mrva, na katero se je vlegel, je malo zašumela. Najbližja krava je nekaj začutila, ker je vzdihnila: Gmmm. A ker je postalo zopet vse mirno, je nadaljevala svoje predžvekovanje. Od zunaj je prihajalo otožno skovikanje sove: Hu . . . hu . . . hu . . .

Čim bolj se je bližala polnočna ura, tem nemirneje je Mihatu utripalo srce. Vstal bi bil in zbežal iz hleva, ko bi ne bil tako trdno prepričan, da se tistim, ki so kvaterne dni rojeni, ne more ničesar zgoditi. Še nestrpneje so čakali polnoči oni trije, ker jih je hotel že naprej smeh zlomiti.

Začelo je skupaj zvoniti. Miheta je oblil mrzel pot. Malo ga je vest pekla,, da je po dolgih letih prvič opustil polnočnico, še bolj ga je pa skrbelo, kaj ima vsak čas priti.

Še nekaj trenutkov in iz kota, kjer je bila privezana stara liska se začuje globok, popolnoma človeški glas:

"Naša ura je tu-u-u!
Mu-mu-mu-
Ali so vsi tu-u-u."

Ves hlev je bil naenkrat pokonci, nastal je nemir med živino.

Kar se na drugi strani oglasi sivec:

"Vsi smo tu, voli, krave, ovce, koze mu-mu."

"Ni li neki tujec med nami?" povzame liska.

Sedaj se pa kozel zadere:

"Največji osel je pri nas, prišel je malo v vas. Tam v jaslih leži, noge od sebe moli."

"Čemu pa okoli nas pohaja?" nejevoljno zarobanti sivec.

"Svoja dolga ušesa prodaja," odvrne kozel.

"Pa se bo britko kesal," de zopet liska.

Mihetu je začelo vroče prihajati. Kesal se je svoje radovednosti. Vesel je bil, da je pustil vratica odprta in se že pripravljal na skok. A čuj:

"Kaj se nam v novem letu obeta?" vpraša liska.

"Velika suša, malo paše," napoveduje sivec.

"Pa kaj še?" nadaljuje radovedna liska.

"Našemu gospodarju punčka," se oglasi kozel, "in dve poroki v hiši."

"Kar dve," se začudi liska, "jaz vem samo za eno."

Miha dvigne glavo, in še z roko podaljša že itak dolgo uho, da bi ja dobro slišal.

"Da, dve, Tone bo vzel Lizo, Miha pa slepo Rezo," se zareži kozel.

"Oho!" se začudi liska, "čisto drugače, kot je kazalo."

"Se mi je zdelo," pripomni modro sivec, "da Liza Miheta za nos vleče."

"Pa Miha ne bo hotel Reze," meni liska.

"Bo pa Reza hotela Miheta," se porogljivo zadere kozel.

"Saj jima ne pojde skupaj," pristavi sivec, "že zdaj se grizeta."

"Šlo bo že," zaključi modrovanje kozel, "pa kako in kako dolgo. Jaz mislim, da:

"Pri gostiji bo Mihcu glava
polna
čez dva tedna pa duša bolna,
čez pol leta bo vse zapila
in Mihca zapustila."

"Tako, tako . . . . Zares, zares . . ." je šlo vse križem, potem je pa nastal kratek molk.

Miha je stiskal pesti. Najrajši bi bil skočil iz jasli in kozlu roge polomil. A ni imel poguma. Oni trije so se komaj premagovali, da niso buknili v glasen smeh. Kar se zopet liska oglasi:

"Naša ura je šla, je šla
Lahko noč!"

"Lahko noč, lahko noč," so si križem voščili. Nazadnje je še kozel dostavil:

"Srečno novo leto . . . mek . . .
mek!"

Miha je s težko glavo zlezel iz jasli in jezen zaloputnil vratica. Komaj je odnesel pete, so se ostali trije tiči spustili v smeh, da je živina začela mukati.

Drugi dan pri prazniškem kosilu je Miha ves pobit in poparjen sedel za mizo. Od vseh strani so ga dregali, pa niso mogli ne lepe ne grde spraviti iz njega. Topo je gledal predse, med tem, ko sta se Tone in Lojze na polna usta krohotala, tako da nista nikoli polne žlice prinesla do njih.

"Miha," sili vanj Reza, "nikar se vendar danes, ko je tako velik in vesel praznik, ne drži, kakor pepelnična sreda. Na, tu imaš en cukrček, da si boš malo osladil svoj žolč."

Miha z vso jezo zgrabi ponujen cukerček in ga zaluči Rezi v glavo.

"Kljuse staro, grdo," peneč kriči, "ne dobiš me. Miha je rajši celo življenje zaničevan hlapec, kakor ob taki baburi gospodar, da veš!"

Reza se je pripravljala na napad, da Mihcu še malo bolj nategne ušesa. Da ni Liza stopila vmes bi si bila skočila v lase.

"Miha, kaj vendar govoriš, kaj delaš?" ga je mirila.

"Bom pa tebe, hinavka grda," jo nahruli, "pojdi koga druzega za nos vleči, ne mene. Če ti tako lahko brez mene živiš, kakor jaz brez tebe, potem svá končala na vekomaj — Amen!"

Liza je zajokala in zbežala iz sobe, povedala gospodarju, da se je moralo Mihetu zmešati, ker tako čudno zmešano govori.

"Miha," pravi gospodar,, "ali se ti je res zmešalo, ali si pa zopet nekomu pošteno nasedel?"

"Kar vem, to vem!" kriči nevtolažljivi Miha, "in samo jaz vem, pa še več vem, kar ne zadene samo mene, ampak tudi Matjaža. Letos dobite punčko, pa zelo suho leto bo, slabo za živino, ker ne bo paše. To ve samo Miha, ki ga imate vsi skupaj za tepčka. Boste videli, če ne bo res."

"Ne vpite!" je prihitela še gospodinja v sobo, ravno ko je Miha igral vlogo preroka.

"Miha," mu pravi, "pa menda nisi bil nocoj v hlevu pri polnočnici?"

Tone in Lojze sta se znova spustila v smeh. Za druge je bila uganjka rešena, le Miha je še vedno trdovratno kričal:

"Kar vem to vem in konec!" Razburjen je vstal in trdih korakov odšel skozi vrata, ter jih zaloputnil za seboj.

Štirinajst dni pozneje se je pri Matjaževih oglasila štorklja in pustila krepkega fantka. Sedaj se je Mihetova jeza obrnila proti lažnjivemu kozlu. Naslednjo nedeljo je bil pa Tone prvič na oklicih. Pa ne z Lizo, ampak z Pelanovo Mico.

Kakor je bil Miha tega vesel, bi bil vendar najrajši kozlu brado spulil. Rad ali nerad je moral priznati, da so ga navihanci res potegnili. Sram ga je bilo. Ves skesan je šel nekega večera v hlev, kjer je Liza molzla in jo prosil odpuščanja. Pa še takrat se mu je pest nehote stisnila, ko je zagledal kozla.

Liza je vso to žalostno zgodbo že prej od Toneta in Lojza zvedela. Vendar je ni hotela prav nič pokazati, dokler se Miha ni ponižal in prosil odpuščanja. Potem mu pa ni pozabila napraviti prav resne pridige, katere konec je bil, naj zanaprej, kakor prej, sveto noč v cerkev hodi k polnočnici, ne pa v hlev.

Kar škripalo je v njem, ko je moral požirati prvo pridigo svoje bodoče žene. Ko bi bil takrat imel Toneta in Lojzeta pred seboj, bi ju bil v greznico zmetal. Nazadnje se je pa le potolažil, vesel, da se le kozlova napoved glede Lize ni uresničila.

Še na ohcet je povabil kozla-Lojzeta kot godca, češ, ker si mi na sveti večer tako žalostno zaigral, boš pa na ohceti s kakimi veselimi poravnal.

Že par let sem je, ko se je to zgodilo. Danes Miha in Liza, oziroma Liza in Miha že na svojem domu gospodarita. Tisti, ki so prerokovali, da bo ona glava družine, se niso zmotili. Malo je tudi ta zgodba pripomogla, da se Miha ni posebno potegoval za vrhovno poveljstvo v hiši. Pa še nekaj mu je ostalo od tiste polnočnice, kozlov ni mogel videti.

———o———

Silvin Sardenko:

Sveti večer je vasoval.

Tiho, tiho,
kakor bi po prstih šel
lahno, lahno
kakor dih je prihitel.
Jaz sem klical
ves očaran venomer
—Bog te živi
moj preblaženi večer!
Kaj prinašaš
z onega sveta novic
Mar veselih
ker si tak živahnih lic?

* * *

Tiho, tiho,
kakor bi se koga bal
tajno, tajno
kakor duh je šepetal:
—Vsa nebesa
neizmerna so novost
vse boš videl
kadar sam boš rajski gost.
Vendar nekaj
naj razkrijem pred teboj,
kaj je davi
tožil Stvarnik moj in tvoj.

* * *

Morje zvezdic
po vsem stvarstvu sem razlil
a nobeni
kakor zemlji nisem mil.
Ali vsaka
lepšo slavo mi gori
kakor zemlja
ta nezvesta moja hči.
Ravno tak je
hladne zemlje sin,
ko sem vendar
dal vso milost mu z višin —

* * *

In večer bi
še povedal marsikaj
a nebesa
so hotela ga nazaj.
Tiho, tiho,
kakor bi po prstih šel,
lahno, lahno
kakor sen je odhitel.

ITALIJANSKE HARMONIKE

Izdelujemo in importiramo vsakoliične prvorstne

ITALIJANSKE HARMONIKE

ročnega dela, ki so najboljše na svetu. Jamčena deset let. Naše cene najnižje. Pouk na harmoniko zastonj našim kupcem. Pišite po brezplačen cenik.

RUATTA SERENELLI & CO.,
2014 Blue Island Ave., Dept. 73, Chicago, Ill.

"GLASILO K. S. K. JEDNOTE"

Izhaja vsak torek.

Lastnina Kranjsko-Slovenske Katoliške Jednote v Združenih državah ameriških.

Uredništvo in upravništvo:
6117 St. Clair Ave. CLEVELAND, OHIO.
Telefon: Randolph 3912

Naročnina.

Za člane, na leto	$0.84
Za nečlane	$1.00
Za inozemstvo	$3.00

OFFICCIAL ORGAN
of the
GRAND CARNIOLIAN SLOVENIAN CATHOLIC UNION
of the
UNITED STATES OF AMERICA
Maintained by and in the interest of the Order.
Issued every Tuesday

OFFICE: 6117 St. Clair Ave. CLEVELAND, OHIO
Telephone: Randolph 3912.

83

IZ URADA GLAVNEGA TAJNIKA

LETNO ZASEDANJE GLAVNEGA ODBORA

Letno zasedanje glavnega odbora Jednote se prične dne 17. januarja, 1927 ob deveti uri dopoldne v glavnem uradu.

Zborovanje se bo vršilo po sledečem dnevnem redu:

Dne 17. in 18. januarja revizija knjig in računov.

Dne 19. pregled vrednostnih listin (hipotek in obveznic) na banki.

Dne 20. januarja se prične seja skupnega odbora.

Revizije knjig in računov se imajo vdeležiti: Glavni predsednik, glavni tajnik, blagajnik in sedanji člani nadzornega odbora.

Dne 19. januarja, ko se bo pričelo pregledovanje vrednostnih listin, se imajo udeležiti poleg zgoraj omenjenih uradnikov tudi novoizvoljeni člani nadzornega in finančnega odbora.

Seje dne 20. januarja se zamorejo udeležiti tudi sedanji in bodoči duhovni vodja, vrhovni zdravnik in predsednik porotnega odbora. Ti člani se imajo pravico udeležiti seje glavnega odbora, ako imajo kaj važnih zadev predložiti odboru.

Člane glavnega odbora, ki se imajo zasedanja udeležiti, se prosi, da predstoječe naznanilo vpoštevajo in se zborovanja pravočasno blagovolijo udeležiti.

Društva, ki imajo kaj važnega glavnemu odboru v rešitev predložiti, se prosi, da pošljejo tozadevna poročila, naznanila in drugo na glavni urad in to najkasneje do 17. januarja, 1927.

Za glavni urad K. S. K. Jednote,

Josip Zalar, glavni tajnik.

STENSKI KOLEDARJI

Lepi stenski koledarji K. S. K. Jednote za leto 1927 so dogotovljeni. Družba Joliet Calendar Co., ki je koledarje napravila, jih je pričela razpošiljati na društva. Koledarji bodo poslani po pošti in večji zaboji po ekspresu.

Dne 17. novembra t. l. poslane so bile na vsa društva pozivnice, potom katerih naj bi se naznanilo na glavni urad, koliko koledarjev katero društvo želi. Veliko število tajnikov in tajnic je po prejemu pozivnice naznanilo število in tem društvom bodo koledarji poslani. Ostalim društvom, ki se še niso priglasila, koliko koledarjev želijo, se koledarjev ne more poslati, dokler ne naznanijo, koliko jih želijo.

Društva, ki se še niso prijavila so po številkah sledeča: 15, 39, 46, 62, 69, 73, 83, 95, 97, 139, 150, 177, 183, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 199, 200, 209.

Tajnike in tajnice zgoraj omenjenih društev se prosi, da kakor hitro mogoče naznanijo, koliko koledarjev potrebujejo, da se jim iste odpošlje.

Ko tajniki in tajnice koledarje prejmejo, naj blagovolijo to na glavni urad sporočiti.

Poštnino in ekspresne stroške za odpošiljatev plača Jednota, zato se prosi vse tajnike in tajnice, ki bi od koledarjev morali kaj plačati, da to naznanijo na glavni urad.

Upajoč, da bo cenjeno članstvo z koledarji zadovoljno, ostajam z bratskim pozdravom,

Josip Zalar, glavni tajnik.

ZDRUŽENJE DRUŠTEV

Društvi Marije Šedem Žalosti, št. 50 in Marije Device, št. 33, s sedežem v Pittsburgh, Pa., sta se združili, nakar se bo nadalnje društveno poslovanje vršilo pod imenom: **Društvo Marije Device, št. 50, K. S. K. Jednote, Pittsburgh, Pa.**

Združitev odobrena in potrjena dne 10. decembra, 1926.

Za glavni urad K. S. K. Jednote:

Josip Zalar, glavni tajnik.

NOVO DRUŠTVO SPREJETO V K. S. K. JEDNOTO

Novo ustanovljeno društvo sv. Križa, št. 214, Cleveland, O., sprejeto v Jednoto dne 17. decembra, 1926. Imena članov in članic so:

27946 Stepic Frank, roj. 1905, R. 21, $250; 27947 Ziganti Joseph, roj. 1894, R. 32, $1000; 27948 Obljubek Frank, roj. 1894, R. 32, $250; 27949 Verbič Mike, roj. 1892, R. 34, $250; 27950 Sestan Anton, roj. 1896, R. 41, $1000; 27951 Kristančič August, roj. 1883, R. 44, $1000; 27952 Stepec Ignac, roj. 1877, R. 49, $250; 14499 Ziganti Josephine, roj. 1903, R. 24, $1000; 14500 Kristančič Mary, roj. 1882, R. 44, $1000; 14501 Jasner Mary, roj. 1872, R. 55, $250. Dr. šteje 10 čl.

PROŠNJA NOVEGA DRUŠTVA ZA SPREJEM V JEDNOTO

Novoustanovljeno društvo sv. Štefana, Toronto, Ont., Canada, prosi za sprejem v K. S. K. Jednoto. Imena prosilcev so:

Alojzij Gačnik, August Demšar, Anton Leskovec, Anton Krajc, John Hočevar, John Panijan, Alojzij Turk, Matija Vrbanc, John Ban, Jožef Cestnik, Mihael Starešinič, Frank Nachtigal, Mihael Zepič, Frank Kavčič, Victor Kočevar, John Radovič, Thomas Zepič.

Josip Zalar, glavni tajnik.

Kratka zgodovina

DRUŠTVA VITEZI SV. JURIJA, ŠT. 3, K. S. K. JEDNOTE, JOLIET, ILL.

1891-1926

Ker je bila zgodovina društva Vitezov sv. Jurija, št. 3, K. S. K. Jednote že ob istega 25-letnici in drugih prilikah bolj obširno opisana, zato želimo isto zdaj le nakratko obnoviti povodom obhajanja 35-letnice obstanka našega društva.

Društvo Vitezi sv. Jurija je bilo ustanovljeno dne 8. novembra, 1891 po vzgledu tedanjih čeških viteških društev. Stare knjige nam svedočijo, da je na dan ustanovitve v društvo pristopilo 33 članov, od katerih so nekateri že pomrli, a nekateri pa so odstopili ali pa so bili črtani, a sledeči ustanovitelji našega društva so pa ostali zvesti njegovi zastavi dolgih 35 let do današnjega dne:

Anton Nemanich, Josip Panian, Štefan Stanfel, Štefan Vertin, Martin Konda, Leo Papesh, Martin Musich, John Shukle, John Kren, Peter Rogina, Nikolaj Klepec.

Na ustanovni seji so bili izvoljeni izmed tedaj pristoplih članov v prvi odbor društva sledeči:

Predsednik Anton Nemanich, podpredsednik George Rogina, tajnik Michael Wardjan, drugi tajnik Josip Stukel, blagajnik John Zupančič, kolektor Anton Omerzu, delegat John Metesh, pisar John Kren, preševalca Štefan Stanfel in Josip Kompare, ravnatelj Anton Terdich.

Društvo je kmalu potem bilo sprejeto v Češko Rimo-katoliško Jednoto.

Na drugi redni seji je društvo sklenilo pričeti z viteškimi vajami in si nabavilo uradni pečat.

Na god društvenega patrona, dne 24. aprila, 1892, je društvo prvič korporativno pristopilo k mizi Gospodovi in je istočasno darovalo iz blagajne istočasno ustanovljeni cerkvi sv. Jožefa vsoto za srednji zvon, ki naj bi nosil ime sv. Jurija.

Tekom leta 1892 si je društvo preskrbelo uniforme, katere so stale člane nad $30 vsakega. Na prošnjo župnika Rev. Šušteršiča je društvo oskrbelo leta 1893 častno stražo pri božjem grobu in potem isto izvrševalo običajno dolgo vrsto let. Istotako se je društvo udeleževalo raznih slavnosti v svojih uniformah, celo na sliki druge konvencije K. S. K. Jednote, leta 1895 v Tower, Minn., so bili zastopniki našega društva v uniformah. Ker je bilo strogo zapovedano, da si mora vsak član takoj po pristopu omisliti uniformo, se število članov našega društva ni tako hitro množilo, kakor pri drugih društvih.

Pred ustanovitvijo K. S. K. J.

Spomladi leta 1892 je Rev. Šušteršič sklical prvi shod vseh tedanjih društev v svrho ustanovitve slovenske skupne organizacije. Na dotičnem shodu so društvo Vitezi sv. Jurija zastopali Anton Nemanich, Peter Rogina, Štefan Vertin in Štefan Stanfel, a društvo sv. Jožefa pa je zastopal na istem shodu Martin Fir med drugimi, ki je tudi bil član našega društva in je podporni član istega še zdaj. Shodu je predsedoval Anton Nemanich, a Martin Fir pa je bil podpredsednik. Z ustanovitvijo ni šlo gladko radi slabih razmer. Našega društva zastopnikom je bilo naročeno, da se mora v slučaju ustanovitve nova organizacija imenovati Kranjsko-Slovenska Katoliška Jednota, drugače društvo ne pristopi, temveč ostane še nadalje pri češki Jednoti.

Drugi shod za ustanovitev.

Dne 26. marca, 1893 se je vršil drugi skupni shod društev v svrho ustanovitve skupne slovenske organizacije društev. Na tem shodu so naše društvo zastopali: Anton Nemanich, Peter Rogina, John Metesh, Josip Panian, Štefan Stanfel in Michael Wardjan. Ker se razmere niso izboljšale, tudi to pot ni prišlo do ustanovitve.

Ustanovitev K. S. K. J., 1894.

Dne 1. in 2. aprila, 1894 se je vršil zopet shod vseh društev, ki so želela sodelovati za ustanovitev slovenske Jednote. Ko so zastopniki društev slišali sklep našega društva, da se mora nova organizacija imenovati Kranjsko-Slovenska Katolika Jednota, dasi so nekateri svetovali imeni "Slovenska Jednota," a drugi zopet "Jugoslovanska," itd., je bil po daljši razpravi sprejet predlog našega društva in K. S. K. Jednota je dobila svoje ime.

V prvi glavni odbor K. S. K. Jednote sta bila izvoljena dva člana našega društva, Michael Wardjan, glavni tajnik in Štefan Stanfel, glavni blagajnik. Prvi predsednik Josip Stukel, ki je bil na ustanovni seji zastopnik društva sv. Jožefa, je bil med ustanovitelji našega društva in njegov prvi drugi tajnik. Ob času ustanovitve K. S. K. Jednote se je brat Anton Nemanich nahajal v Chicagu.

Ker ni imela K. S. K. Jednota ob ustanovitvi še nikake blagajne, je takoj po ustanovitvi Jednote naše društvo na prošnjo glavnega tajnika Wardjana in glavnega blagajnika Stanflja na svoji seji nabralo toliko prostovoljnih darov med prisotnimi člani, da si je s tem zamogel prvi glavni odbor K. S. K. Jednote nakupiti prve knjige in potrebščine za poslovanje pričeti.

Dne 4. julija, 1896 je bila blagoslovljena nova društvena zastava, ki je še danes dobro ohranjena.

Leta 1896 je bil na tretji konvenciji K. S. K. Jednote poleg glavnega tajnika Wardjana in glavnega blagajnika Stanflja izvoljen glavnim predsednikom Jednote naš član Anton Nemanich, ki je bil potem zopet izvoljen v isti urad še trikrat, leta 1897, 1899 in 1908.

Inkorporacija K. S. K. J.

Za inkorporacijo Jednote se je delovalo več let. Ker pa ni imela Jednota nad 500 članov v državi Illinois, in že obstoječa društva niso dovolj hitro napredovala, si je omislilo več članov našega društva ustanoviti novo društvo. Sklenili so ustanoviti novo drutvo, kjer se naj ne zahteva nakup uniforme. In ustanovili so društvo sv. Frančiška Saleškega, št. 29, katerega prvi predsednik in tajnik sta bila člana našega društva, Anton Nemanich in Math H. Nemanich. Tako je ta prva, jednotina kampanja pripomogla, da je bilo mogoče leta 1898 poslati prošnjo za inkorporacijo, na kateri je deset podpisov, med temi je podpisanih šest članov društva Vitezi sv. Jurija, št. 3, ki so sledeči:

Anton Nemanich, John N. Pazdertz, Jacob Bluth, Anton Skoff, Peter Rogina in John Zupančič.

Drugi štirje podpisani so: Rev. F. S. Šušteršič, Anton Golobitch, John Grahek in Martin Fir(ta zadnji je ves čas podporni član našega društva).

Leta 1904 je naše društvo darovalo iz svoje blagajne cerkvi sv. Jožefa $300 za slikano cerkveno okno, kjer je slika patrona naega društva.

Člani našega društva pa niso delovali samo v svojih vrstah, temveč so bili delavni tudi pri drugih društvih. Pri skoro vseh slovenskih društvih v Jolietu in mnogih drugih bližnjih krajih, so bili člani našega društva med ustanovitelji, in prvimi uradniki istih. Kakor prej omenjeno, so večinoma člani našega društva ustanovili društvo sv. Frančiška Saleškega, št. 29, K. S. K. Jednote, ki je prvo kot največje društvo K. S. K. Jednote dobilo zlato kladivo. Istotako je bil ustanovitelj in prvi predsednik društva sv. Treh Kraljev, št. 98 K. S. K. Jednotę v Bližnjem Rockdalu, Ill., član našega društva. In tako bi lahko našteli še številne druge enake slučaje, kjer so se pokazali našega društva člani ob vseh prilikah, ko se je šlo za napredek naših društev itd.

Člani našega društva so bili delavni tudi na drugih poljih, zlasti na političnem polju. Prva dva slovenska aldermana v Jolietu sta bila Anton Nemanich in Mihael Kralj, a prvi slovenski supervisor v okrajnem zastopu je bil Matt H. Nemanich. Vsi trije člani našega društva.

V svetovni vojni je služilo

(Dalje na 5. strani)

ŠE ŽIVEČI USTANOVNIKI DRUŠTVA VITEZI SV. JURIJA, ŠT. 3. SPADAJO K OZNAČENEMU DRUŠTVU ŽE 35 LET

Prva vrsta, sedeči od leve na desno: Steve Vertin sr., oče pomožnega tajnika K. S. K. Jednote, brata Steve G. Vertina; Martin Konda, Anton Nemanich sr., večletni predsednik K. S. K. Jednote, Joseph Panian, skoro vesčasni tajnik označenega društva in bivši podpredsednik K. S. K. Jednote; John Šukle. Druga vrsta, stoječi od leve na desno: Peter Rogina, Martin Musich, Nick Klepec, John Kren.

Slika nam predstavlja sedanji društveni in pripravljalni odbor društva Vitezi sv. Jurija, št. 3. Prva prednja vrsta, sedeči od leve na desno: Joseph Wolf, zapisnikar; Peter Musich, tajnik; John Nemanich, predsednik; Joseph Resetich, podpredsednik; Frank Pirc, blagajnik; John Šukle, reditelj.

Druga vrsta stoječi od leve na desno: Anton Stefanich, pripravljalni odbornik; John Želko, pripravljalni odbornik; John Špehar, pripravljalni odbornik; John Musich, prvi nadzornik; John Kapele, drugi nadzornik; Joseph Panian, pripravljalni odbornik; Mihael Meteš, tretji nadzornik; John Težak, zastavonoša; Joseph Klepec pripravljalni odbornik.

K. S. K. JEDNOTA

Ustanovljena v Jolietu, Ill., dne 2. aprila 1894. Inkorporirana v državi Illinois, dne 12. januarja, 1898.

GLAVNI URAD: 1004 N. CHICAGO ST., JOLIET, ILL.

Solventnost aktivnega oddelka znaša 100.43%; solventnost mladinskega oddelka znaša 135.42%.

Od ustanovitve do 1. decembra 1926, znaša skupna izplačana podpora $2,863,370.

GLAVNI URADNIKI:

Glavni predsednik: Anton Grdina, 1053 East 62nd St., Cleveland, Ohio.
II. podpredsednik: Anton Skubic, P. O. Aurora, Minn.
III. podpredsed. Mrs. Mary Prisland, 1034 Dillingham Ave., Sheboygan, Wis.
Glavni tajnik: Josip Zalar, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill.
Pomožni tajnik: Steve G. Vertin, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill.
Blagajnik: John Grahek, 1012 N. Broadway, Joliet, Ill.
Duhovni vodja: Rev. J. J. Oman, 3547 E. 80th St., Cleveland, Ohio.
Vrhovni zdravnik: Dr. Jos. V. Grahek, R. 303 Amer. State Bank Bldg. 600 Grant St. at Sixth Ave., Pittsburgh, Pa.

NADZORNI ODBOR:

Frank Opeka, 26—10th St., North Chicago, Ill.
John Jerich, 1849 W. 22nd St., Chicago, Ill.
John Germ, 817 East "C" St., Pueblo, Colo.
John Zulich, 15301 Waterloo Rd., Cleveland, Ohio.
Martin Shukle, 811 Ave. "A", Eveleth, Minn.

POROTNI ODBOR:

John R. Sterbentz, 174 Woodland Ave., Laurium, Mich.
Martin Kremesec, 1941 W. 22nd Place, Chicago, Ill.
Frank Trempush, 42—48th St., Pittsburgh, Pa.

PRAVNI ODBOR:

John Dechman, Box 529 Forest City, Pa.
John Murn, 42 Halleck Ave., Brooklyn, N. Y.
John Butkovich, 1201 So. S. Fe Ave., Pueblo, Colo.

UREDNIK "GLASILA K. S. K. JEDNOTE":

Ivan Zupan, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio. Telefon: Randolph 3912.

Vsa pisma in denarne zadeve, tikajoče se Jednote naj se pošiljajo na glavnega tajnika JOSIP ZALAR, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill., dopise, društvene vesti, razna naznanila, oglase in naročnino pa na "GLASILO K. S. K. JEDNOTE", 6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

Vsem uradnikom (icam) krajevnih društev, in cenjenim članom in članicam K. S. K. Jednote želim

VESELE IN ZADOVOLJNE BOŽIČNE PRAZNIKE TER SREČNO IN ZDRAVO NOVO LETO!

Dal Bog, da bi nam obrodilo leto 1927 mnogo dobrega za našo Jednoto.

ANTON GRDINA, gl. predsednik K. S. K. J.

PRAV VESELE IN ZADOVOLJNE BOŽIČNE PRAZNIKE TER SREČNO IN VESELO NOVO LETO!

ŽELIM VSEM ODBORNIKOM IN ODBORNICAM KRAJEVNIH DRUŠTEV, VSEMU ČLANSTVU NAŠE JEDNOTE IN PRIJATELJEM TER ZNANCEM.

JOSIP ZALAR, gl. tajnik K. S. K. J.

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO "GLASILA K. S. K. JEDNOTE"

želi vsem glavnim odbornikom in odbornicam krajevnih društev, vsemu članstvu naše Jednote, sotrudnikom in čitateljem lista ZDRAVE, VESELE IN BLAGOSLOVLJENE BOŽIČNE PRAZNIKE TER USPEŠNO NOVO LETO!

IVAN ZUPAN, urednik in upravnik.

pod zvezdnato zastavo devetnajst članov našega društva.

Umrli člani in članice društva Vitezi sv. Jurija, št. 3:

Tekom dobe 35 let je naše društvo izgubilo 27 članov in devet članic, ki so v Gospodu zaspali, in sicer sledeči:

John Tezak, John Zupančič, Martin Stefanich, Mihael Gorinčan, Mihael Bohinc, George Rogina ml., Mihael Stajdohar, George Rogina st., Frank Papesh, Anton Vogrin, Frank Rogina, Peter Musich, Peter Klobučar, Matija Stukel, John Shukle ml., John Metesh, Matt H. Nemanich, Anton Bole, George Babich, John Skoff, Josip Pasdertz, Anton Klobučar, Joseph Malerich, Anton Verščaj, Josip Rogina, Frank Legan, Jakob Kandush.

Mary Nemanich, Mary Jernejčič, Ana Staudohar, Ana Musich, Mary Panian, Katarina Papesh, Antonija Stanfel, Mary Perush, Katarina Rogina.

Bog jim daj večni mir in pokoj!

Naše društvo Vitezi sv. Jurija, št. 3, šteje zdaj 150 članov in članic v odrastlem oddelku, a v mladinskem pa 80. Skupaj 230 udov.

Bolniške podpore je naše društvo izplačalo tekom svojega 35-letnega obstanka $9,822.50. Kljub temu, da ni nikdar bolniške podpore znižalo, dasi so bile razmere vseh vrst — slabe in dobre — ima zdaj tudi kljub svoji starosti prav lepo blagajno, v kateri se nahaja $2,028.73.

Te vrste so v prvi vrsti posvečene ustanoviteljem društva Vitezi sv. Jurija, št. 3, K. S. K. Jednote, ki so tekom dobe 35 let vsak posamezno in vsi skupno veliko storili za naše društvo, za našo Jednoto in sploh za vse, kar je dobrega slovenskega v Ameriki. Zdaj se vsi skupaj veselimo. Postavili si so spomenik, na katerem so z zlatimi črkami zabeležena njihova imena. Smelo so ponosni na svoje delo, ker je obrodilo obilen sad. Naše društvo je ponosno na nje!

Bog naj jih ohrani še mnogo let med nami, da bodo mlajšim kazali pot do še večjega napredka. Dal Bog, da bi vsi zdravi dočakali zlati jubilej svojega društva ali 50-letnico njegovega obstanka!

Sedanji odbor društva:

Predsednik John Nemanich, podpredsednik Josip Resetich, tajnik Peter Musich, zapisnikar Josip Wolf, blagajnik Frank Pirc, nadzorniki: John Musich, Michael Metesh jr., John Kapele jr., zastavonoše: John Tezak in John Stefanich, reditelj in maršal John Shukle.

Josip Klepec.

NAZNANILO IN PROGRAM

Vsem cenjenim društvom in udeležencem, ki se bodo udeležili proslave 35-letnice našega društva Vitezi sv. Jurija, št. 3, K. S. K. Jednote, Joliet, Ill., dne 26. decembra se naznanja sledeče:

Ob pol deseti uri dopoldne se zbiramo v stari šoli; ob desetih odkorakamo v cerkev sv. Jožefa k sv. maši.

Popoldne ob eni uri bo banket v "Slovenia" dvorani z raznimi okrepčili in nastopom odličnih govornikov.

Zvečer sledi v ravnoisti dvorani ples in prosta zabava za stare in mlade; zabave bo dovolj in tudi za suha grla bo preskrbljeno.

Uljudno ste vabljeni vsi Slovenci in bratje Hrvatje iz Jolieta ter okolice, da se te naše slavnosti udeležite.

Na svidenje v nedeljo, dne 26. decembra!

Peter Musich, tajnik.

NAZNANILA IN DOPISI

Društvo sv. Jožefa, št. 2, Joliet, Ill.

Članom našega društva se s tem naznanja sklep zadnje seje, da se naše društvo korporativno udeleži slavnosti 35-letnice obstanka društva Vitezi sv. Jurija, št. 3, K. S. K. Jednote v nedeljo, dne 26. decembra t. l.

Zatorej prosim, da se te slavnosti udeležite kar največ mogoče v velikem številu, da tako pokažemo s tem bratstvo našemu najstarejšemu društvu v Jolietu in čast K. S. K. Jednoti.

Slavnost se prične v nedeljo 26. decembra ob 10. uri dopoldne. Zbirali se bomo ob 9:30 v stari šoli.

S sobratskim pozdravom,

Louis Kosmerl, tajnik.

Iz urada društva sv. Petra, št. 30, Calumet, Mich.

V nedeljo dne 12. decembra je imelo to društvo svoje letno (generalno) zborovanje, pri katerem je bil izvoljen sledeči dosedanji odbor za prihodnje leto:

Predsednik Math F. Kobe, podpredsednik John P. Lamuth, tajnik in zapisnikar John R. Sterbenz, blagajnik John Shutej, duhovni vodja Rev. L. F. Klopčič, nadzorni odbor: Mihael Gregorich, John Kure in Frank Stanfel, porotni odbor: Mihael Klobuchar, Joseph Vidosh in Mihael Sterk, maršal Anton Bohte.

Pred zaključkom zborovanja se je predsednik M. F. Kobe v lepih besedah navzočim članom zahvalil za složno sodelovanje tekočega leta, in priporočal, da naj tudi vsi člani in članice v prihodnjem letu sodelujejo složno in z bratsko ljubeznijo za dobrobit društva in Jednote, in da naj bi vsak pripeljal v naše društvo vsaj enega novega kandidata tekom prihodnjega leta. Nato je bilo zborovanje zaključeno.

K sklepu tega voščim članstvu K. S. K. Jednote vesel Božič in srečno Novo leto. Sobratski vam pozdrav!

John R. Sterbenz, tajnik.

Temu voščilu se pridružujem tudi jaz **Math F. Kobe, preds.**

Društvo Vitezi sv. Florijana, št. 44, South Chicago, Ill.

Omenjeno društvo je imelo svojo letno sejo dne 5. decembra in volitev odbora za leto 1927. V odbor so bili izvoljeni sledeči:

Predsednik Martin Golobič, podpredsednik John Golob, tajnik John Novak, blagajnik Martin Shifrer, nadzorniki Rudolph Primozič, Anton Primozič, John Likovich, ravnatelj John Grill, zastavonoše Adolf Mertich in Victor Stone.

Obveščam vse one člane in članice, živeče zunaj društvenega sedeža, posebno pa tiste, ki so na potnih listih, da naj se v bodoče obrnejo s pošiljatvijo asesmenta na novega društvenega tajnika brata John Novaka, 3539 E. 95th St., S. Chicago, Ill.

Novemu odboru želim veliko napredka v prihodnjem letu, tako tudi naši dični Jednoti. Iskrena božična in novoletna voščila in sobratski pozdrav vsem skupaj.

John Likovich, bivši tajnik.

Naznanilo.

Društvo sv. Lovrenca, št. 63, Cleveland, O., je imelo svojo letno sejo dne 12. decembra. V odbor so bili izvoljeni sledeči:

Predsednik Anton Globokar, podpredsednik Louis Simončič, tajnik Anton Kordan, drugi tajnik Frank Snyder, zapisnikar Joseph Pugelj, blagajnik Ignac Godec, nadzorniki: Jakob Resnik, Anton Zidar, Louis Hočevar, zastavonoša John Maver, zastopnika Slovenskega Narodnega Doma John Maver in Josip Maver, vratar Anton Fortuna.

Na tem mestu apeliram na one člane in članice, ki se niso udeležili letne seje in še niso plačali asesmentov, naj to nemudoma store. Oddajte tajniku tudi društvene plačilne knjižnice, da se izpišejo za prihodnje leto.

K sklepu pa voščim novemu odboru, vsem članom in članicam našega društva kakor tudi vsemu članstvu K. S. K. Jednote vesele božične praznike ter zdravo in srečno Novo leto!

Z bratskim pozdravom,

Anton Kordan, tajnik.

Naznanilo.

S tem naznanjam vsem članom društva sv. Petra in Pavla, št. 64 v Etna, Pa., da je društvo izvolilo sledeči novi odbor za leto 1927:

Predsednik Mirko Žitkovich, podpredsednik Peter Ribarich, prvi tajnik John Skoff, drugi tajnik Mirko Matesich, blagajnik Ivan Erdeljac, odborniki za bolesti za Etno Josip Maradin, za Pittsburgh, Pa., Imbro Klić, nadzorniki: Stanko Skrbin, Josip Jagušić, Josip Spelić.

Ob enem so prošeni vsi člani, da se udeležijo prve letne seje dne 2. januarja, 1927; na tej seji bo prečitan račun za leto 1926.

Želim vsemu članstvu K. S. K. Jednote vesele božične praznike, pa srečno in zdravo Novo leto 1927!

John Skoff, tajnik.

Iz urada tajnika društva sv. Janeza Evangelista, št. 65, Milwaukee, Wis.

Na glavni letni seji dne 11. decembra so bili izvoljeni sledeči uradniki za leto 1927:

Predsednik Anton Grosser, podpredsednik John Wohlgemuth, tajnik Luka Urankar, pomožni tajnik (zapisnikar) Frank Pauc ml., blagajnik Frank Francich, nadzorni odbor: Frank Gregorčič, Mihael Ruppe, Math Malerich, bolniški nadzornik John Ziherle, zastavonoša Jakob Jenko, maršal Josip Martincich, društveni zdravnik Dr. John Štefanec, zastopniki zveze združenih društev K. S. K. Jednote v Milwaukee in West Allisu: Joseph Windishman, Frank Francich, Frank Sagadin, Frank Železnik, Math Malerich in John Wohlgemuth. Redne društvene seje se bodo vršile vsako drugo nedeljo v mesecu točno ob 2. uri popoldne v Frank Tomšetovi dvorani, 479 National Ave.

Cenjeni sobratje in sosestre, vi ste si izbrali zgoraj omenjeni odbor za prihodnje leto, od katerega je odvisno delo in napredek društva. Torej je tudi dolžnost vsakega posameznega člana, da pomaga in sodeluje skupno z uradniki v vseh ozirih tako na društvenih sejah, kakor tudi med svojimi prijatelji. Priporočajte svojemu prijatelju društvo sv. Janeza, ki je oralo ledino v naši naselbini; ki je pokazalo pot k razvoju medsebojne bratske ljubezni in pomoči v nesreči. Agitirajte za društvo, ki je izplačalo že na tisoče dolarjev razne bolniške podpore. To društvo vam daje danes vse najboljše ugodnosti.

Vabim tudi vse člane, da se udeležite prihodnje seje dne 9. januarja, 1927; na tej seji bo prečitan celoletni račun, vpeljalo se bo na tej seji tudi nekaj novega in posebnega to je, da plača društvo $1 iz svoje blagajne na vsaki seji, kateri član bo izžreban, oziroma navzoč; če ga pa ne bo na seji gre oni dolar za drugo sejo. Nenavzoči člani niso deležni te nagrade.

Sobratski pozdrav in vesele božične praznike želim vsemu članstvu K. S. K. Jednote!

Luka Urankar, tajnik.

Društvo Marije Vnebovzete, št. 77, Forest City, Pa.

Na letni seji našega društva dne 12. decembra je bil izvoljen sledeči odbor za leto 1927:

Predsednik Anton Bokal st., podpredsednik Karol Žigon, prvi tajnik John Osolin, drugi tajnik John Jakelj, blagajnik Victor Lavriha, nadzorniki: Matt Kamin, John Pungerchar in Anton Bokal ml., maršal Joseph Kotar I., zastavonoša Joseph Končar, redarja: John Kotar in Ignac Novak I., poslanci: za Forest City Mike Havptman in Martin Novak II., za Browndale John Okoren II., za Vanding Joseph Peterlin, društveni zdravniki Dr. C. R. Knapp, Dr. G. T. McGuire in Dr. E. B. Costello. Društvene seje se vršijo vsako drugo nedeljo v mesecu po prvi sv. maši v dvorani slovenskega pevskega društva "Naprej."

Opozarjam vse one člane in članice, ki so zaostali s svojim asesmentom, naj isto poravnajo, da mi bo mogoče o pravem času zaključiti račune za leto 1926.

H koncu pozdravljem vse člane in članice K. S. K. Jednote ter jim želim vesele božične praznike in srečno Novo leto 1927.

John Osolin, tajnik.

Društvo sv. Antona Padovanskega, št. 87, Joliet, Ill.

S tem naznanjam vsem članom našega društva, da smo imeli na zadnji seji volitev odbora in so bili izvoljeni sledeči:

Predsednik Rudolf Koleto, tajnik Leo Adamich, blagajnik Math Krall.

Dalje prosim člane, da poravnate svoj asesment, da mi bo mogoče izročiti čiste knjige in račune novemu tajniku. Po Novem letu naj se vsa pisma pošiljajo na novega tajnika sobrata Leo Adamich, 1604 N. Nicholson St., Joliet, Ill.

Tudi je naše društvo sklenilo, da se udeležimo slavnosti 35-letnice obstanka društva Vitezi sv. Jurija, št. 3, K. S. K. Jednote dne 26. decembra. Tako se tudi udeležimo slavnosti društva sv. Genovefe, št. 108 K. S. K. Jednote, ki bo povodom 20-letnice blagoslovilo svoje novo bandero dne 9. januarja, 1927.

Torej ste cenjeni mi sobratje uljudno prošeni, da se udeležite obeh slavnosti v obilnem številu.

S sobratskim pozdravom,

Josip Horvat, tajnik.

Društvo sv. Barbare br. 92, Pittsburgh, Pa.

Naše društvo je imalo svoju godišnju sjednicu 12. o. mj. Bilo se je prilično članic sabralo; počel se je odbor izbirati za godinu 1927. Izabrale su jednoglasno stari odbor kao sljedi:

Predsjednica Milka Carr, podpredsjednica Zora Delach, prva tajnica Mary Novogradac, druga tajnica Julika Mihelich, blagajničarka Antonija Delach, odbornica bolesti Mary Kostelac, nadzorni odbor: Magdalena Fabac, Ana Lovrenčič, Roza Brozanić.

Sestre! Naša buduća sjednica će se obdržavati 9. januarja, 1927; dobro bi bilo da bi vas većina došla na tu sjednicu, pošto biti ću čitani računi od cele godine 1926; ćete čuti koliko ima naše društvo novaca i sve primitke i potroške cele godine, i sve ćete čuti šta potrebno za vas i za društvo. Gledajte da vas većina dojde, da se može šta zaključiti kada nas je više. Toliko do znanja.

Sa pozdravom,

Marija Novogradac, tajnica.

Društvo sv. Srca Marije, št. 111, Barberton, O.

Stem naznanjam izid glavne letne seje našega društva, na kateri so bile izvoljene skoro vse stare uradnice. Ker pa nekatere zaradi vzrokov niso mogle sprejeti zopetnega urada, je sledila volitev. Izvoljene so bile sledeče odbornice za leto 1927:

Predsednica Ana Brunski, podpredsednica Jennie Okolish, tajnica Angela Beg, zapisnikarica Agnes Kranjc, blagajničarka Jennie Škerl, nadzornice: Mary Žnidaršič, Mary Železnikar in Mary Zgainer, bolniška obiskovalka Antonija Rataj, zastavonosilke Jennie Lintol, Antonija Jankovič in Frances Župec.

Vsem tem uradnicam želim obilo uspeha in korajže tako, da bo koncem leta 1927 štelo naše društvo čez 200 članic!

Zdaj pa drage mi sestre, kako naj vam izkažem hvaležnost, ker ste mi ves čas mojega tajniškega uradovanja stale vedno na strani, ter mi pomagale; kadarkoli sem vas prosila in vabila na sejo, ste se vselej odzvale v velikem številu; tako je bila tudi ta glavna seja tako lepo zastopana, da sem bila naravnost ginjena. Jaz v svoji skromni moči ne morem drugega, kakor da se vam iz srca lepo zahvalim za naklonjenost, katero ste mi izkazovale. Če pa kateri nisem bila po volji, se ji pa tudi zahvalim, ker je tako "potrpežljivo" prenašala moje morebitne slabosti. Lepa hvala tudi sobratu uredniku "Glasila," ker sem ga mogoče preveč nadlegovala z raznimi objavami in društvenimi naznanili, koje je vse točno priobčil.

Končno želim vsem skupaj obilo sreče in blagoslova iz nebes v bližajočih se praznikih.

Z vdanostnim in sestrskim pozdravom,

Jennie Ozbolt, bivša tajnica.

Iz urada društva sv. Ane, št. 127, Waukegan, Ill.

Tem potom se uradno naznanja vsem članicam našega društva, da naj se polnoštevilno udeležijo glavne ali letne seje dne 26. decembra točno ob eni uri popoldne. Katera članica se ne udeleži, zapade $1 kazni.

Naznanjam tudi vsem članicam, ki niso zavarovane pri društvu za bolniško podporo, da mora vsaka članica plačati meseca decembra poleg rednega asesmenta še 50 centov v pokritje društvenih stroškov.

Opominjam tudi vse one, ki so zaostali na asesmentu, da ves dolg poravnajo, da mi bo mogoče zaključiti knjige. Ako katera tega ne vpošteva, se bo ravnalo ž njo po društvenih in Jednotinih pravilih.

H koncu želim vsemu Jednotinemu članstvu prav vesele in zadovoljne božične praznike.

S sosestrskim pozdravom.

Frances Terček, tajnica.

Društvo sv. Družine, št. 136, Willard, Wis.

Naše društvo je imelo dne 5. decembra svojo letno sejo, na kateri je bil soglasno ponovnovno izvoljen ves dosedanji odbor za leto 1927, in sicer:

Predsednik Anton Trunkelj, podpredsednik Frank Lesar, tajnik Ludvik Perušek, zapisnikar Frank Francelj st., gospodarski odbor: Jos. Ule, Frank Klančar in John Snedec, reditelj Gregor Seliškar.

Volitev se je vršila v najlepšem redu; s ponovno volitvijo starega odbora je članstvo pokazalo, da zna ceniti delovanje društvenega odbora. Smelo trdim, da dokler bo vladalo tako zadovoljstvo in sloga med članstvom in odborom, je nam uspeh v vseh ozirih zagotovljen.

Člani, ko zbolijo, naj se javijo samo pri tajniku, potem on že ve kaj mu je v nadalje storiti; članice za časa poroda naj o tem tudi tajnika obvestijo, ker le potem so opravičene do posebne podpore $15.

Pristopnina v naše društvo je še vedno prosta, tako da član, ki pristopi, plača prvi mesec samo navadni asesment. Rojaki, dana vam je lepa prilika, da se zavarujete za slučaj bolezni ali smrti. Tudi očetje in matere, ki imate otroke, vpišite jih v K. S. K. Jednoto, ker za mali 15 centov mesečni asesment dobite v slučaju smrti otroka lepo svoto, ki vam je vsaj nekoliko v podporo.

Člane, ki so vedno zadnji v plačevanju mesečnih asesmentov pa prosim, naj bodo v bodoče bolj točni; le na ta način je mogoče redno voditi društvene knjige. Naše društvo ima sejo prvo nedeljo v mesecu, pa ravno zaradi enega člana moram čakati tako dolgo, da sem skoro vedno med zadnjimi z mesečnim poročilom na glavnega tajnika.

Želeč vsem skupaj vesel Božič kakor tudi srečno in zadovoljno Novo leto, ostajam s pozdravom vam udani.

Ludwik Perušek, tajnik.

Društvo sv. Cirila in Metoda, št. 144, Sheboygan, Wis.

Naše društvo je imelo svojo letno sejo dne 5. decembra. Člani so bili vsi navzoči razen par bolnikov in onih, ki so delali. Pravil društva se ni nič spremenilo, ker so bila potrjena še stara; odbor je ostal tudi večinoma star s par izjemami. Odbor za leto 1927 je sledeči:

Predsednik John Prisland, podpredsednik Mihael Progar, tajnik John Udovich, zapisnikar John Zorman, blagajnik Peter Droll, gospodarski odbor: John Grandlič za eno leto, Joe Adlešič za dve leti, Frank Zor za tri leta, vratar Ignac Juntz, redar Matevž Junc, zastavonoše: Vid Kamnikar, Frank Jelovnik, spremljevalci zastav: Alojz Borsečnik, Anton Stiglitz jr., Frank Zor in Victor Turk, maršal Blaž Hlade.

Naznanjam vsem članom, da sem prejel od sestrskega društva Kraljica Majnika vabilo na veselico, vršečo se dne 26. decembra pri rojaku Frank Zavrlu. Ker sem pa dobil vabilo šele drugi dan po seji, zato nisem mogel pisma prečitati na seji. Zatorej tem potom naznanjam vsem članom, da se udeležite te veselice, kateremu je mogoče.

Voščim vesele božične praznike vsem glavnim glavnim odbornikom in odbornici K. S. K. Jednote, vsem članom in članicam našega društva in vsemu članstvu K. S. K. Jednote.

S sobratskim pozdravom,

John Udovich, tajnik.

(Dalje na 6. strani)

VABILO NA VESELICO

Prav ljudno vabimo vse naše rojake in rojakinje iz Sheboygana ter okolice na veselico, katero bodo priredile članice društva Kraljice Majnika, št. 157, K. S. K. Jednote, Sheboygan, Wis., v nedeljó dne 26. decembra (na Štefanovo) popoldne in zvečer pri rojaku Frank Zavrlu. Vabljeni so mladi in stari, da se vsi skupaj poveselimo in proslavimo vesele božične praznike. Pridite in pokažite našim društvenicam dobro voljo in priznanje, ker smo bile vedno pripravljene sodelovati, prispevati in pomagati najsibo že pri cerkvenih ali pri raznih društvenih prireditvah. In ker bo to edina veselica našega društva, oziroma namenjena v prid društvene blagajne to leto, zato še enkrat uljudno vabimo vse skupaj, posebno pa vse naše članice, tako tudi sobrate društva sv. Cirila in Metoda, št. 144, K. S. K. Jednote, kakor tudi vse sobrate Hrvate. Pripeljite seboj svoje prijatelje in znance, za vse bo najboljše preskrbljeno.

Mr. Zavrl je dal svojo dvorano na novo preurediti in okinčati za našo veselico, godba bo tudi izvrstna; da ne bo dolgočasja, bodo skrbela naša brhka dekleta, za suha grla in prazne želodce pa naše spretne natakarice in izborne kuharice. Ne zahtevamo veliko dobička od te veselice, ker smo že itak imeli vsi skupaj to leto dosti vplačil v razne namene, ampak želimo, da bi imele lepo družabno zabavo, kjer lahko pozabimo vsaj za nekaj časa vse naše skrbi in nadloge. Torej na svidenje!

Odbor.

Društvo sv. Vincenca, št. 182, Elkhart, Ind.

Ponovno naznanjam, da se je vršila naša letna seja dne 12. decembra vse mirnim potom. Za bodoče leto je bil ponovno soglasno izvoljen ves stari odbor, in sicer:

Predsednik Anton Trlep, podpredsednica Mimi Strukelj, tajnica Mary Oblak, blagajničarka Alojzija Prijatelj, zastopnica Amalija Trlep.

Debatiralo se je tudi za pridobivanje novih članov. Zato ste še enkrat prošeni, da naj se vsak potrudi in če mogoče pridobi kakega novega člana in članico, naj si bo že v aktivni ali mladinski oddelek, kajti čim več nas bo, tem bolj bomo napredovali v dobrobit sebi in Jednoti. Pomnimo, da je društvo nam vsem potrebno. Lahko se skupno pogovarjamo, malo pozabavamo, in v bolezni je nam pa društvo v pomoč. Zato nam je Jednota kakor skrbna mati svojim otročičem. Prosim torej vse člane, če veste za koga, ki bi rad pristopil v naše društvo, pripeljite ga k meni, da ga vpišem, ali pa če želi, se jaz oglasim pri njem tudi to radevolje storim. Torej na skupno agitacijsko delo!

Pozdravljam vse članstvo naše dične Jednote; želim mnogo uspeha pri vseh društvih na glavnih sejah. Dalje želim vsemu glavnemu odboru in posameznim uradnikom krajevnih društev kakor tudi vsemu Jednotinemu članstvu obeh oddelkov vesele božične praznike in zdravo ter zadovoljno Novo leto.

Mary Oblak, tajnica.

Iz urada društva Marije Pomagaj, št. 196, Gilbert, Minn.

Srečno bomo dokončali leto 1926 na našem društvenem polju; tako je pri našem društvu vse v lepem redu in slogi zaključeno. Na seji dne 5. decembra je bil izvoljen sledeči odbor za leto 1927:

Predsednica Mary Peternel, podpredsednica Frances Bojc, tajnica Helen Yurcich, blagajničarka Josephine Ulčer, zapisnikarica Frances Potočnik, nadzornice: Mary Pike, Kristina Kolar in Mary Ulčer. Seja bo vsako drugo nedeljo v mesecu ob 2. uri popoldne na domu tajnice. Toliko v naznanje.

Zdaj se nam pa bliža zopet Novo leto, nov začetek. S tem hočem reči, da ni še vse končano, ampak bo treba iti zopet na delo. Posebno odbornice dobro veste, da od nas članice pričakujejo kakšen bo napredek pri društvu, kar je tudi res. Ako so dobre in agilne odbornice, bo društvo napredovalo, v nasprotnem slučaju bo pa spalo in šlo rakovo pot; kajti dandanes jih je le malo, da bi se ponujali v društvo, ker je vse polno agentov raznih insurance družb; ti hodijo po hišah in vpisujejo ljudi brez vsakega zdravniškega pregledovanja; s tem iztrgajo naše ljudi v svoje insurance.

Da bo pa še večja sestrska ljubezen med nami, priporočam sledeče: Na primer, ako je ena zoper drugo, naj se stvar lepo pobota kakor gre po pravici, ne da osebnih stvari nositi na sejo. Ako ima katera kak dober nasvet, da bi bil dober za društvo, naj pride na dan ž njim na društveni seji. Vse imamo enake pravice, in tudi lahko vsaka svoje misli o društvu; če ima kako pritožbo, naj prosi predsednico, ki bo stvar lepo razložila, kar je prav. Sicer ni bilo še takih sitnosti pri našem društvu, pa vseeno mogoče čez leto lahko pridejo. Toliko v naznanje. Dolžnost vsake dobre članice je, da pridobi kako novo kandidatinjo za društvo in Jednoto.

Na zadnji decemberski seji je bilo tudi sklenjeno, da si društvo nabavi novo zastavo; o tem bom pa drugič več poročala.

Predno končam, naj še omenim, da sem čitala dopis v "Novi Dobi" izpod peresa Marije Musich, bivše tajnice društva sv. Ane, št. 133 J. S. K. Jednote, ki piše takole:

"Sosestre, nikar se ne dajte farbati tisti organizatorici neke druge organizacije, ki pravi, da znaša mesečnina 30 centov za mladinski oddelek."

Dolžnost moja je bila poizvedeti, če se oni dopis mene tiče; torej sem dotično osebno obiskala, ki mi je to potrdila, da se ona izjava v dopisu mene tiče, nakar sem ji jaz vso stvar osebno raložila. Nočem se izražati z žaljivimi odgovori, ampak toliko ti povem: ako bi ti pustila mene in naše društvo v miru kot jaz vaše, ne bi ti imela niti ene besedice za priobčiti javno v Novi Dobi. Kadar grem jaz na agitacijo, razložim ugodnosti K. S. K. Jednote in ne Jugoslovanske; kar je tudi za vsakega agitatorja prav. Jaz nisem še nikdar rekla, da je Jugoslovanska Jednota slaslaba, ali da se plačuje v oni sklad 30 centov; rekla pa sem, da je tudi dobra vsaka bratska organizacija, samo da redno plačuje svoje obveznosti. Tukaj ti dokažem, da jaz ne želim nikogar farbati in tudi ti mene ne boš. S tem ti povem, da si ostala s svojim lažnjivim dopisom in da ima laž kratke noge. Take vrste reklama (neresnična) je tudi slaba za vsako organizacijo.

Toliko v odgovor in zagovor, kar se tudi lahko dokaže. Upam da si me razumela!

Želim mnogo uspeha vsem slovenskim katoliškim organizacijam, vsem članicam K. S. K. Jednote pa želim vesele božične praznike.

Helen Yurcich, tajnica.

Iz urada društva sv. Družine, št. 207, Maple Heights, O.

Naše društvo je imelo svojo glavno in letno sejo dne 5. decembra. Te seje so se udeležili z malo izjemo skoro vsi člani in članice, kar znači, da se članstvo tega društva v resnici zanima za društven napredek in procvit tako tudi naše slavne K. S. K. Jednote.

Stavljenih je bilo mnogo lepih predlogov in krasnih nasvetov v prid društva in Jednote. Da pa moramo nekaj ukreniti, nam dajejo povod društveni stroški, ki se vedno množijo vsak mesec z društvom vred. Ravno vsled tega razloga smo prišli do zaključka, da naše društvo priredi v prid svoje blagajne še en zabaven večer in sicer dne 15. januarja, 1927 pri našem sobratu Anthony Steržay, 5151 Charles St., Maple Heights (Bedford), Ohio.

Že danes uljudno vabimo vse prijatelje in znance ter naše sosede živeče tukaj v Maple Heights kakor tudi iz newburške okolice. Pričakujemo, da nas v obilnem številu posetite.

Na tem mestu se hočem tudi javno zahvaliti kot bivši vesčasni prvi društveni tajnik članom in članicam našega društva, ker so mi na letni seji podarili kot v priznanje brezplačnega dela v minulem letu lepo božično darilo. Vsem tem naj bo izrečena srčna zahvala, njih imena mi bodo ostala za vedno v hvaležnem spominu.

V odbor za leto 1927 so bili izvoljeni sledeči: Predsednik Anthony Steržay, podpredsednik John Breznikar, tajnik Louis Kastelic, blagajnik Frank Stavec, zapisnikarica Mary Steržay, nadzorni odbor: Louis Lipnus st., John Kirn in Josip Legan, društveni zdravnik Dr. Anthony Perko, ki ima svoj urad na vogalu E. 93rd St. in Union Ave.

Društvo zboruje vsako prvo nedeljo v mesecu ob 2. uri popoldne pri sobratu Anthony Steržay, 5151 Charles St.

Vsem članom in članicam K. S. K. Jednote ter njenim glavnim uradnikom voščim vesele božične praznike ter srečno in zdravo Novo leto 1927!

Frank Stavec, tajnik.

Zahvala.

Cenjeni mi sobratje društva sv. Petra in Pavla, št. 38, K. S. K. Jednote v Kansas City, Kans.

Tem potom vam izrekam svojo srčno zahvalo, ker ste mi prišli na pomoč v moji bolezni, da ste mi dali $25 za božično darilo. Dolžnost me veže, da se vam ne morem zato zadostno zahvaliti. Ta vaš bratoljubni čin bo ostal meni in moji družini za vedno v spominu. Naj vam to dobroto Bog poplača že na tem svetu, ker ste meni v bolezni in težavi pomagali.

Res, pred nesrečo nismo nikdar varni; zato bi priporočal vsakemu, da naj pristopi k temu uglednemu društvu. Ne čakajte dó jutri ali kasneje, da ne bo že prepozno!

Še enkrat vam, dragi mi sobratje, naj Bog stotero poplača in da vsem skupaj svoj blagoslov, tako tudi vašim družinam in naši dični K. S. K. Jednoti. Dal Bog, da bi kmalu štela 50,000 članov.

S sobratskim pozdravom,

Anton Zakrajšek,
526 Sandusky Ave.,
Kansas City, Kans.

ODGOVOR

Iz urada predsednice društva sv. Veronike, št. 115, K. S. K. Jednote, Kansas City, Kans.

To je moj odgovor na obrekovljiv dopis v št. 49 "Glasila," kjer se ona članica ni upala s polnim imenom podpisati. Ako je vse resnica, kar ista članica navaja, bi se ne bala priti tudi s svojim imenom na dan.

Jaz jo s tem tudi javno vprašam: Kdo se prepira med uradnicami? Kdo dela sovraštvo? To je ona sama, ker vedno, ako ni predsednica iz vaše sredine, povzroča vedno sitnosti; niti ena predsednica vam še ni bila po volji, najsibo že Belokranjica, prava Kranjica, Čabranka ali Kočevarica; samo Poljanka mora biti prva, če ne društvo propade?! Zato je bil prepir in sovraštvo že odkar društvo obstoji 20 let. So bile že predsednice, a niso mogle celo leto obdržati svojega urada; komaj pol leta, nakar so odstopile od društva.

Kdo je bil kriv? Jaz kot sedanja predsednica sem skušala biti vedno vestna članica in tudi uradnica, odkar sem pri društvu sv. Veronike in tudi kot ustanoviteljica. Jaz sem **svoj urad skušala pravilno** upravljati. Imela sem že vsak urad, izvzemši tajništvo. Ako bi bila, kakor me ona članica obrekuje, gotovo bi me druge ne volile za uradnico.

Kar je krivo pri društvu je to: Preveč izvanrednih privatnih sej se dela. Ne zborujte pri plotih (za fencom), ne v hišah, ker to društvu škoduje, temveč pridite na društveno sejo v zborovalno dvorano. Tam predlagajte, kar je v korist društva in Jednote, ne pa laži prinašati na dan; govorite vedno resnico, kar pri nas žalibože tako pogrešamo. Ali je to sestrsko, da se o kaki članici ali društveni predsednici laži prenaša. Vse to sme delati le vaša stranka; kar jaz govorim, je resnica, ne pa laž.

Torej drage mi sosestre! Rada bi vas enkrat videla v lepi slogi in miru; to bo koristilo društvu in vsem skupaj, kakor tudi celi naši fari sv. Družine. Na ta način bo vsaka ženska in dekle rada pristopila v naše društvo sv. Veronike in se ne bo vsako malo napako dvigalo ali poviševalo.

S sosestrskim pozdravom,

Josephine Zupan.

Gilbert, Minn. — Ker se gilbertski Slovenci vse premalo oglašajo v listih, zato hočem jaz malo opisati, kako se imamo.

Mestne volitve so minule. Slovenci smo se še precej dobro postavili, ker sta bila kar dva naša rojaka izvoljena v odbor, in sicer Mr. Frank J. Indihar za klerka in Mr. Leo Kukar za councilmana. Oba izvoljena mestna uradnika sta dobro znana in spoštovana ne samo pri Slovencih, ampak tudi pri drugorodcih. Če bomo še v bodoče tako složni, bomo prav lahko drugo leto slovenskega župana in sodnika dobili. Kaj ali se ne bomo Gilbertčani tedaj še bolj postavili?

Sobrat urednik! Če bi vi prišli danes malo semkaj v Gilbert, bi vam gotovo noge v snegu obtičala, toliko ga imamo. Posebno so veliki snežni zameti; človek ne zna, kaj bi naredil, ko se poda venkaj iz hiše.

Bog že ve, zakaj nam je toliko snega nametal. Kompanija je rudnike zaprla, da ni dela, je pa zato snega zadosti za kidanje in odmetovanje; tako vsaj delavci s tem nekaj zaslužijo.

Da ne pozabim, moram takoj povedati, da naše slovenske žene in dekleta prav pridno hodijo k vajam; učijo se namreč igro "Dve materi," katero bodo vprizorile v nedeljo, 26. decembra zvečer ob 7:30 v Finski delavski dvorani. Po moji sodbi ta igra še ni bila vprizorjena v Ameriki, najmanj pa še tu v Minnesoti. Igra je s petjem v štirih dejanjih.

Vsak, kdor je videl na tem odru igro "Junaške Blejke," se še danes spominja, kako je bila krasna; igra "Dve materi" je pa še veliko lepša. Zatorej naj nihče ne zamudi te lepe prilike, da mu ne bo žal za vedno, ker ta igra bo vprizorjena samo enkrat! Vsakdo naj si to zapomni.

Matere, pripeljite svoje sinove in hčere s seboj, da bodo videli, kako se je godilo prvim kristjanom, ko so morski roparji lovili nedolžna dekleta, jih metali v ječo in jih mučili. Več o tem ne bom tu razkladala; vsakdo naj pride sam, da bo gledal zanimive prizore te igre na odru. Ne glejte na zimo ali na onih par nikljev vstopnine, saj bo šel ves čisti dobiček v korist slovenske cerkve sv. Jožefa na Gilbert.

Po igri bomo pa plesali do ranega jutra. Ker bo isti dan (po polnoči)) Šentjanževo, bomo vse Janeze Evangeliste pogostili v oni dvorani, če nam prej domov ne uidejo. Naša dekleta pa pravijo, da bodo obdarile vse zauber fante s svežimi nageljčki. Torej fantje pozor! Torej še enkrat vabim vse domače in sploh vse rojake iz Mesaba Range, ne pozabite priti na Štefanov večer v Finsko dvorano!

Pri nas v Minnesoti je pričela zopet razsajati neka bolezen podobna influenci; veliko je bolnikov, ki jih ta bolezen muči. Vsled tega se je treba pazno varovati, da se človek ne prehladi osobito v tej hudi sibirski zimi.

Novo leto se bliža. Treba bo izdelati načrte za delovanje na društvenem polju leta 1927. Tukaj imamo tri društva naše dične Jednote: št. 135, 161 in 196, v celi, državi Minnesoti pa 22 skupaj. Skušajmo, da se bo to število kmalu pomnožilo na 30. Pokažimo, da smo Minnesotčani v vseh ozirih delavni in napredni.

Voščim glavnemu odboru K. S. K. Jednote tako tudi vsemu

(Dalje na 7. strani)

V
širni
Ameriki živečim članom
in članicam K.
Slovenske Kat.
Jednote želi "Ameriška Domovina" prav
srečen Božič in veselo ter
zdravo novo leto 1927. Društvom kar največ napredka v
članstvu in v blagajni, da bi Jednota tekom leta 1927 dosegla 50 tičlanov in članic ter še nadalje uspešno podpirala pomoči potrebne in skrbela za udove in sirote. — Enako želimo vesele praznike in uspeha polno Novo leto vsem glavnim uradnikom, odbornikom in odbornicam Kranjsko-Slovenske Katoliške Jednote!

To vam
iskreno
iz srca
voščita
in želita
James Debevec
Louis J. Pirc
Cleveland, O.

UNION HOTEL

JOHN BALKOVEC
lastnik

5400 Butler St. Pittsburgh, Pa.
Telefon: Fisk 9750

Cenj. občinstvu uljudno naznanjam, da sem dne 22. decembra t. l. zopet otvoril svojo gostilno in hotel, kar sem vodil že veliko let nazaj.

Slovencem in Hrvatom se toplo priporočam med prazniki in v prihodnjem letu za obilen obisk. Imam dobro pijačo, gorka jedila in čedna prenočišča za potnike vedno na razpolago. Pri meni boste izborno postreženi. Svoji k svojim!

Vesele božične praznike in srečno Novo leto!

Z velespoštovanjem

JOHN BALKOVEC, lastnik.

GORSICH'S
Cash Market & Grocery

1134 N. Hickory St.
JOLIET, ILL.

Telefon 3301

VELIKA SLOVENSKA GROCERIJSKA TRGOVINA IN MESNICA

Da zamorem mojim cenj. odjemalcem nuditi za NAJNIŽJO CENO blago NAJBOLJŠE VRSTE, sem že pred enim mesecem vpeljal nov način, da prodajam blago samo PROTI TAKOJŠNJEMU PLAČILU, ali za GOTOV DENAR. Ta način je že zelo zadovoljil številne odjemalce in tudi lastnika trgovine. Najboljše je blago kupovati za **gotov denar,** in ga tako **tudi prodajati.**

Cenjenim gospodinjam se toplo priporočam za nakup blaga sedaj pred prazniki.

Zaeno želim vsem mojim odjemalcem

VESELE IN ZDRAVE BOŽIČNE PRAZNIKE
in
SREČNO NOVO LETO 1927.
MARTIN GORSICH, lastnik.

članstvu vesele in zdrave božične praznike ter srečno Novo leto.

M. P., članica K. S. K. J.

PREKLIC

Nedavno sem pisal v "Glasilu K. S. K. Jednote" zaradi Joseph Počervina in njegovega sina, da nista plačala svojega asesmenta. Ker sem bil pa o tem napačno informiran, izjavljam torej s tem, da ona trditev ni resnična.

John Plut.

Joliet, Ill., dne 15. decembra, 1926.

POPRAVEK

V predzadnji (49) številki "Glasila K. S. K. Jednote" je bilo v dopisu poročano, da se bo vršila veselica društva Marija Pomagaj, št. 119 K. S. K. Jednote v Rockdale, Ill., dne 1. januarja zvečer v Martin Žagarjevi dvorani.

Naznanjamo, da namesto društva št. 119 se bo vršila veselica ravnoisti večer in na istem mestu (dvorani), katero bo pa priredil naš Slovenski ženski klub.

Z uljudnim pozdravom.

Margaret Muha, podpreds., **Terezija Erjavec**, podtajnica, od društva št. 119., RoRckdale, Ill.

GA ŽE IMAJO!

(društvo sv. C. in M. št. 191 v Nottinghamu)

IZDELAN PROGRAM

za 8. januarja 1927

POZOR!

North Chicago, Ill. — Naznanja se, da Slovensko stavbinsko in posojilno društvo (North Shore Building & Loan Association) ne bo imelo svojega urada odprtega v soboto 25. decembra, ker ta dan je (Božič) postavni državni praznik. Ravno tako tudi ne bo urad odprt v soboto 1. januarja na Novo leto. Vsled tega bo urad odprt v četrtek zvečer, to je 23. in 30. decembra. Prošeni ste vsi, da to vpoštevate. V slučaju, da vam je nemogoče priti v urad v četrtek, se lahko zglasite tudi pri tajniku na domu. Zlasti one, ki želijo svoj denar dvigniti se opozarja, da se zglasijo pri tajniku zvečer med tednom, da vse stvari uredi, da vam ne bo treba potem v uradu predolgo čakati.

Pri tajniku tudi lahko zavarujete svoja posestva proti požaru ali drugim vremenskim nezgodam.

Ne pozabite torej: urad bo odprt v četrtek 23. in 30. decembra namesto v soboto, 25. decembra in 1. januarja.

Za Slovensko stavbinsko in posojilno društvo:

Math Ivanetich, tajnik.

(Adv.)

ZAHVALA

Zdaj pa zdaj dobim od svojih ameriških znancev in prijateljev kako pismo ali karto. Vprašujejo me, kako se mi kaj godi in če še kaj mislim na Ameriko. Prav za prav bi ne samo ameriška, ampak splošna olika zahtevala, da bi jim odgovoril. To bi tudi storil. A v teh razmerah nerad delam samostanu stroške, ker se še vedno borj s povojno draginjo. Da pa ne bodo mislili, češ, dokler nas je rabil, je bil vedno nad nami, zdaj nam pa niti odgovora ne privošči, se vsem skupaj in vsakemu posameznemu tem potom prav lepo zahvalim, ker se me spominjajo.

Tudi jaz še nisem pozabil nanje. Rad jih vklepam v svojo molitev in rad kaj dobrega povem o njih pri osebnih razgovorih in društvenih predavanjih. Sicer pa ne mislim nažaj in tudi ne morem, ker se mi tu delokrog vedno večja. Zlasti šolo bi težko pustil, ker manjka moči. **Nazadnje pa tu ni** tako slabo, kakor bi po časopisju sodil. Prvi vtis je bil **celo znatno boljši kot sem pričakoval.** Pač pa bom od časa do časa rad kaj napisal za ameriške rojake, da se jim tako vsaj nekoliko oddolžim za naklonjenost, ki so mi jo skazovali začasa mojega tamkajšnega bivanja in delovanja.

Vsem skupaj in vsakemu posameznemu: Blagoslovljene božične praznike in sreče polno Novo leto!

Rev. Hugo Bren, O. F. M.
Frančiškanski samostan,
Ljubljana.

Clevelandske novice.

—Pretekli petek, 17. decembra ob 3. zjutraj je umrl eden najbolj poznanih Slovencev v Clevelandu, rojak John Mihelčič. Ranjki John je preminul v 48. letu svoje starosti, bolehal je nekaj tednov. Rojen je bil v Nadlesku, blizu Starega trga pri Ložu. Ves čas, odkar je bival v Clevelandu se je živahno udeleževal javnega življenja, bil je neprestano aktiven in veselil ga je vsak napredek. Dolga leta je vodil grocerijsko trgovino.

Ranjki John je bil precej izobražen in je posedoval dobro znanje trgovstva in splošne izobrazbe. Bil je jako velik podpornik naše fare sv. Vida in njegova goreča želja je bila, da se čimprej zgradi nova cerkev. Mr. Mihelčič je bil tudi med prvimi delničarji bivše tiskarske družbe "American Publishing Co.," ki je izdajala tedaj "Clevelandsko Ameriko." Silno se je zanimal vselej za napredek tiskarne in časopisa.

Bil je neprestano na delu, delal je do zádnjega, nikdar ni opustil svojih dolžnosti, kot vojak na straži je bil neprestano. Naselbina mu gotovo ohrani blag spomin; bil je mož poštenjak in značaj. Pogreb ranjkega se je vršil v torek ob 9. uri zjutraj iz cerkve sv. Vida.

Njegovi blagi soprogi in njegovemu bratu, Rev. Frank Mihelčiču, župniku na Ely, Minn., izreka uredništvo iskreno sočutje, ranjkemu Johnu pa želimo miren počitek v ameriški zemlji!

—V petek zvečer, dne 13. decembra je umrl Frank Oberstar star 23 let, stanujoč na 949 E. 67th St. Tu zapušča mater, enega brata in dve sestri omoženi Anna Kosec in Frances Bavdek, ter več sorodnikov. Prizadetim naše sožalje, ranjkemu pa večni pokoj.

—V torek zjutraj, dne 14. decembra ob pol deseti uri je umrl John Zlatorepec, in sicer v mestni bolnici, kamor je bil odpeljan dva dni prej. Ranjki je zbolel pred nekaj tedni radi nezdravega dela v baterijski tovarni. Bil je doma iz Dvorske vasi pri Velikih Laščah. V Ameriko je prišel pred 27. leti. Doma zapušča še mater, brata in sestro, tukaj pa soprogo Frances, sina John in hčerke Frances, Augusta in Albina. Bil je član društva sv. Vida, št. 25 K. S. K. Jednote in društva Prešeren, št. 17, S. D. Zveze. Blag spomin pokojnemu, preostali družini pa naše iskreno sožalje!

—Člani društva sv. Vida, št. 25 so naprošeni, da se zberejo na božični dan, 25. decembra ob deseti uri dopoldne v Knausovi dvorani, da skupno odkorakamo v cerkev sv. Vida k sv. maši ob 10:30. Pridite polnoštevilno in prinesite s seboj regalije. — A. J. Fortuna, tajnik.

—Podpisane nove odbornice društva Marije Magdalene, št. 162 želimo tem potom vsem cenjenim članicam našega društva, tako tudi vsemu članstvu K. S. K. Jednote prav vesele božične praznike in srečno Novo leto! Helena Mally, predsednica, Mary Hochevar, tajnica; Louise Pikš, blagajničarka.

—Minulo nedeljo popoldne se je zbralo v Slovenskem Narodnem Domu v Neburgu 35 uradnikov, oziroma zastopnikov od vseh naših clevelandskih društev, spadajočih h K. S. K. Jednoti. Namen te konference je bil ukreniti potrebne korake za slovesen sprejem okrog 200 novih članov, pristoplih k našim krajevnim društvom zadnjega pol leta. Ta redka slavnost se vrši na nedeljo, dne 30. januarja v obeh dvoranah Slovenskega Narodnega Doma na St. Clair Ave.; popoldne bo slovesen sprejem, zvečer pa sijajen ples in banket. Toliko v prijazno prednaznanilo raznim cenjenim slovenskim društvom v Clevelandu; več o tej prireditvi poročamo prihodnjič.

ZA SMEH

Žrtev mode.

A: "Kdo je bil oni gospod, katerega sem sinoči v vaši družbi videl?"

B: "To je bila moja soproga."

Strah pred vodo.

Tujec: "Dečko, čemu pa jokaš?"

Deček: "Ker me moj oče rabi za živ oglas. Izumil je namreč neko milo in vedno, ko pride kak nov odjemalec, oče za poskušnjo mene umiva."

Prebrisan odgovor.

Gospodar vajencu: "Robert, jaz ti svetujem, da vsaj polovico toliko prihraniš, kar zaslužiš."

Vajenec: "Saj mi toliko ne plačate, kar zaslužim."

Praktičen izum.

Neki farmar v Kansasu je izumil način, kako je mogoče najti iglo skrito na kupu mrve. Način je zelo enostaven: treba se je samo usesti na iglo.

NAZNANILO IN ZAHVALA

S tužnim srcem naznanjava vsem prijateljem in znancem, da nama je nemila smrt za vedno odvzela najunega ljubljenega sinčka

Frank-a Pucelj.

Prav iskreno hvalo izrekava botru in botri Louis in Mary Hočevar za postrežbo in darovani krasni venec. Lepa hvala stricu Martinu Pucelj za darovani venec; posebna hvala Mr. in Mrs. Lešnik za krasni venec in ker sta čula pri pokojniku. Lepa hvala Mr. in Mrs. Zamejc za krasni venec in postrežbo; lepa hvala družini Verbič za krasne cvetlice, položene na mrtvaški oder in njun trud. Lepa hvala moji materi in vsej družini Arbanas. Lepa hvala vsem skupaj, ki so prišli pokojnika kropit in ga spremili k večnemu počitku!

Frank in Amalija Pucelj, stariši

Žalujoči ostali:

Alojzija in Marija, sestre.

Joliet, Ill., dne 14. decembra, 1926.

V gostilni.

"Prinesite mi liter cvička; zaslužil sem ga včeraj, spil ga bom danes, plačal pa jutri."

Gostilničar: "Pridite včeraj, plačajte ga danes, spijte pa jutri."

Najboljše božično darilo.

Ako hočete dati vašim prijateljem kaj pomembnega in vrednega, spomnite se besed slovečega holandskega učenjaka Erazma (rojen leta 1467 v Rotterdamu), ki so najvišji izraz zdravega razuma (common sense): "Nobeno darilo ni več vredno, kot dober nasvet."

Povejte jim, da je Trinerjevo grenko vino najboljša želodčna tonika, neprekosljivo v slučajih neprebave, slabega okusa, zabasanosti in drugih sličnih želodčnih neprilik; in ti prijatelji vam bodo zato hvaležni. "Manistee, Mich., 18. novembra. Jaz sem priporočal Trinerjevo grenko vino vsem mojim prijateljem, in vsakdo izmed njih ga ima rad. Joseph Stepan." Ena steklenica $1.25; stekleničica poskušnjo se vam pošlje po prejemu 15 centov; pišite na Joseph Triner Co., 1333 S. Ashland Ave., Chicago, Ill. Trinerjev stenski koledar za leto 1927 nosi krasno sliko slovečega "Old Faithful" vodometnega vrelca v raznih barvah; to je lep okrasek za dom. Vprašajte vašega lekarnarja za en iztis, ali nam pošljite 10 centov za poštnino na gori navedeni naslov. (Adv.)

MRS. ANTONIJA RIFFEL,
slovenska babica
522 N. Broadway JOLIET, ILL.
Telefon 2380-J.

Vse ženske, moške in otročje JOPIČE, sweaters

dobite sedaj pri nas po skrajno znižanih cenah. Vsi naši jopiči so samo prve vrste, čisto volneni, trpežni, kakor tudi stalne barve in jako pripravni za božična darila.

Pri tej priliki želim vsem našim odjemalcem prijateljem in sovražnikom vesele Božične praznike in srečno Novo leto!

BENNO B. LEUSTIG
6424 St. Clair Ave.
(17. 20. 22)

Imam na zalogi že nad 14 let

LUBASOVE HARMONIKE

vseh vrst in modelov, nemške, kranjske in chromatične; tri in štirivrstne, dvakrat, trikrat in štirikrat uglašene.

Imam na zalogi tudi kovčeke, glasove, nove gotove mehove in druge posamezne dele. **Cene harmonikam sem znatno znižal.**

Pišite po cenik na:

ALOIS SKULJ
353 Epsilon Pl. Brooklyn, NY
Edini zastopnik in založnik LUBASOVIH HARMONIK v Združenih Državah.

Razprodaja

najnovejših zimskih svilenih in volnenih oblek za žene in dekleta, štev. 16 do 50, se še vedno nadaljuje.

Ena obleka, vredna od $10.75 do $12.50, sedaj dobite dve obleki za samo ------ **$12.50**

Ena obleka, vredna od $16.75 do $17.50, sedaj dobite dve obleki za samo ------ **$19.95**

Ena obleka, vredna od $19.95 do $25.00, sedaj dobite dve obleki za samo ------ **$25.00**

Pridite in prepričajte se, da so sedaj obleke pri nas veliko cenejše kakor kje drugje v mestu.

Za obilen obisk se vam priporočam

BENNO B. LEUSTIG
6424 St. Clair Ave.
Cleveland, Ohio.

(Dec. 3,10,17,22)

JOS. KLEPEC, javni notar,
Insurance, Real Estate, Loans, Bonds.
107 N. Chicago St. Joliet, Ill.
Urada telefon 5768, doma pa 1991-R.

BRIVNICA NA PRODAJ.

V Clevelandu, Ohio se proda po ceni dobroidoča brivnica radi odhoda v staro domovino. Lepa prilika za Slovenca ali Hrvata. Naslov se poizve pri upravništvu tega lista.

DOMAČA ZDRAVILA.

V zalogi imam jedilne dišave, Knajpovo ječmenovo kavo in importirana zdravila, katera priporoča msgr. Knajp v knjigi

DOMAČI ZDRAVNIK

Pišite po brezplačni cenik, v katerem je nakratko popisana vsaka rastlina za kaj se rabi.

V ceniku boste našli še mnogo drugih koristnih stvari.

MATH PEZDIR
Box 772, City Hall Sta.
New York, N. Y.

V prav prijetno dolžnost si štejem na tem mestu se najlepše zahvaliti vsem svojim starim in novim prijateljem za vso naklonjenost, katero ste mojemu podjetju tako rodoljubno dosedaj vedno izkazovali.

Obenem se prav toplo priporočam za istotako naklonjenost tudi v bodoče.

Voščim vsem skupaj prav
VESEL BOŽIČ
in srečno ter zdravo
NOVO LETO
1927

JOS. KLEPEC
javni notar
Insurance, Real Estate, Loans, Bonds
Urada telefon 5768, doma pa 1991-R.
107 N. Chicago St. Joliet, Ill.

Našim trgovcem

je dobro znana uljudna postrežba naše banke. Ugodnosti, ki jih prejemajo od nas potom svojega čekovnega računa so mnogovrstne. Tudi vi ste lahko istih deležni ako imate **ULOŽEN DENAR NA ČEKOVNI RAČUN** ter bi nas veselilo vam dati nadaljna pojasnila v ti zadevi. Mnoga naša društva plačujejo svoje izdatke s čeki, izdanimi na našo banko; istotako K. S. K. Jednota v svojo popolno zadovoljnost.

Kadar potujete, vzemite na pot naše potniške čeke, katere izmenjate lahko povsod kakor navadni papirnati denar. Vendar so bolj varni kot denar, ker je vsak ček registrovan z Vašim podpisom, ako bi ga v slučaju izgubili.

Naš kapital in rezervni sklad v vsoti več kot $740,000, je znak varnosti za vaš denar.

JOLIET NATIONAL BANK
CHICAGO IN CLINTON ST. :: JOLIET, ILL.
Wm. Redmond, preds. Chas. G. Pearce, kasir.
Joseph Dunda, pomoč. kasir

Pozor krajevna društva K. S. K. Jednote!

Mesec december, doba glavnih letnih sej je tukaj. Na teh sejah boste gotovo kaj ukrepali o izboljšanju finančnega stanja društva in njegovem napredku. Velike važnosti pri tem je vprašanje, **kje in kako imate društveni denar naložen?** Na veliko obrestno mero ter varno ali ne?

Mi vam svetujemo, da za denar, kar ga imate na razpolago, kupite pri nas take vrednostne papirje ali bonde, bodisi že **mestne, okrajne ali šolske,** ki vam donašajo vsaj od 5 do 6 odstotkov. Bonde lahko vsak dan prodaste ali zaménjate v denar.

Kranjsko-Slovenska Katoliška Jednota je skoro vse bonde, katere lastuje, pri nas kupila, ker jo vedno solidno postrežemo. Sledite K. S. K. Jednoti tudi vi!

Za pojasnila pišite nam v slovenskem jeziku.

A. C. ALLYN & CO.
67 W. MONROE ST., CHICAGO, ILL.

K PRVI OBLETNICI SMRTI

V spomin mojemu pokoinemu, nepozabnemu možu ki je umrl dne 23. novembra l. 1925. Zadela ga je srčna kap v najlepši moški dobi, 49 let.

Frank Brulc-u

Pokojnik je bil rojen 17. aprila 1876 v Luterškem selu št. 1, občina Sv. Peter, Dolenisko. 21 let sva skupaj živela, vsa srečna in vesela. Bog nama je podaril šest otrok, od katerih 4 živijo. Ali kruta smrt nas je ločila za vedno; to je bil strašen udarec za družino!

Vedno si bil priden in skrben soprog in oče svoji družini v vseh ozirih. Kako težko nam je po Tebi. Mislim, da je vse minilo za nas odkar so Te iz hiše odnesli. Vse se mi sedaj vidi čudno, kakor da bi še sedaj vse žalovalo za Teboj.

Koliko solz sem že pretočila odkar Te krije grob; minilo je že več kot leto dni. Kar verjeti ne morem, da si nas za vedno zapustil. Torej dragi mi pokojni mož, da se bom vsaj nekoliko potolažila, lepo dišečih rož na grob Ti bom nasadila iz hvaležnosti ker si bil v resnici blagi mož in oče. Moja ljubezen do Tebe še ni ugasnila; vedno bi Te še rada ljubila kot živega; ker pa to ni mogoče, bom pa toliko bolj ljubila Tvoje otroke. Kako milo se mi je storilo, ko je bila prva beseda naše male Betty: "ata," "ata," katere nisi Ti nikdar videl; ali žal da je nisi slišal.

Zato Ti dragi Frank kličem:

Kruta smrt, čemu odvzela
si moža mi ljubega?
In očeta tem otrokom,
srčno vsem preljubega?

Težka bila je ločitev,
težko bilo je slovo.
Dan pogreba nam še vedno
solze sili v oko.

V miru sladko le počivaj
rešen zemskih vseh nadlog.
Prosi za nas tam v nebesih:
Da bi združil vse nas Bog!

Tvoja žalostna soproga Mrs. Anna Brulc in otroci:
Milwaukee, Wis. dne 25. novembra 1926.

POZOR!!!

Najbolj priznana in pohvalna so moja zdravila po širni Ameriki, v Kanadi in v starem kraju, katere prodajam že nad 20 let, kakor Alpen tinktura, proti izpadanju in za rast moških in ženskih las. Bruslin tinktura zoper sive lase, od katere postanejo lasje popolnoma naturni kakor v mladosti. Fluid zoper revmatizem, trganje in kostibol v rokah, nogah in križicah. Vsake vrste tekočine in mazila za popolnoma odstraniti prahute in drugo nečistost na glavi, mozolce, pege in druge izpuščaje na koži, srbečico, lišaje, rane, opekline, bule, turove, kraste, kurja očesa, bradovice. V zalogi imam tudi prašek za potne noge itd. Pišite takoj po cenik, ga pošljem zastonj. Vsaka družina bi morala imeti moj brezplačni cenik za svojo lastno korist.

Jacob Wahčič, 1436 E. 95th St. Cleveland, O. near Superior and Wade Park Ave.

BOŽIČNA RAZPRODAJA ZIMSKIH SUKENJ

Vse zimske suknje za žene in dekleta štev. 16 do 48 morajo biti razprodane, ne gledajoč na zgubo ali dobiček, po sledečih, nižjih kakor tovarniških cenah:

Ženske suknje, do sedaj $18.00 do $22.00, sedaj samo $14.75

Ženske suknje, do sedaj $25.00 do $30.00, sedaj samo $19.95

Ženske suknje, do sedaj $39.50 do $45.00, sedaj samo $29.95

Ženske suknje, do sedaj $50.00 do $55.00, sedaj samo $39.95

Ženske suknje, do sedaj $59.50 do $75.00, sedaj samo $45.00

Ženske suknje, do sedaj $80.00 do $85.00, sedaj samo $55.00

Nekoliko sukenj pripravnih za vsak dan ali za v tovarno iz jako trpežnega blaga, ne najnovejše mode, vredno $15.00 do $25.00, sedaj samo $5.95

Tudi vse suknje za deklice štev. 3 do 16 dobite sedaj pri nas po skrajno znižanih cenah.

Kupite sedaj in ne odlašajte za pozneje ker tudi pozneje ne boste dobili nikjer tako fine in trpežne suknje po tako nizkih cenah, kakor dobite iste sedaj pri nas.

BENNO B. LEUSTIG
6424 St. Clair Ave.
Nasproti S. N. Doma.
(17. 20. 22)

NAZNANILO IN ZAHVALA.

S tužnim srcem naznanjam sorodnikom, znancem ni prijateljem po Združenih državah, da je moj ljubljeni soprog, oziroma oče

Josip Biček

po dvoletni mučni bolezni, dne 27. novembra t. l. ob 3:40 zjutraj mirno za vedno zaspal ter zapustil mene žalujočo vdovo in dva mladoletna sina. Pokojnik se je rodil v vasi Dol. Tečka Voda, obč. Šmihel-Stopiče pri Novem mestu na Dolenjskem leta 1880 v mesecu marcu. Prišel je v Ameriko vred 27 leti in bil zaposlen ves čas pri Amer. Bridge Co., dokler ga ni pred dvemi leti bolezen položila na posteljo. Bil je član dr. sv. Jožefa, št. 41. K. S. K. J. v Pittsburghu, Pa., in Workingmens Beneficial Union Dist. No. 1 v Ambridge, Pa. Bil je lako priljubljen med Slovenci in tudi drugorodci, bil je dobrega in miraega značaja, kar se je tudi pokazalo pri njegovem sprevodu, ki se je vršil v nedeljo dne 28. nov. t. l. ob 4. popoldne po cerkvenem obredu, toda pokopan je bil na javnem pokopališču Economy Cemetery pri Ambridgu, Pa.

Hvala najprvo g. Fred Ogulinu in njegovi hčeri Mrs. Jos. Vlasic, Mrs. Jos. Blinki, Mrs. Aron Rostin in Mr. in Mrs. Jos. Rožič in John Biček, brat, ki so nam bili v tolažbo in pomoč v naših težkih urah; še posebno se pa moram zahvaliti družini Fred Ogulin, ki so mu dali kakor svojemu najboljšemu prijatelju na njih lastnem prestoru na Economy Cemetery kotiček za njegov večni počitek in krasni darovani venec. Nadalje se srčno zahvaljujem družinam: Nick Vlasic, Mr. in Mrs. Frank Gartner, Mr. in Mrs. Lovrin iz Little Falls, N. Y., Josip Somrak, Frank Zorman, Anton Žiberna iz Ambridge, druž. John Petrich iz Warren, O., druž. Martin Habich iz Alliquippa, druž. Fr. Pecman iz Pittsbugha, Pa., g. Anton Miklavčič in sinu iz Ambridga, društvu sv. Jožefa, št. 41 K. S. K. J. iz Pittsburgha, dr. Dobri pastir, š., 183 K. S. K. J. iz Ambridga in W. B. U. Dist. No. 1 iz Ambridga, Pa., za krasne darovane vence.

Nadalje se moram zahvaliti tudi vsem onim, kateri so dali svoje avtomobile na razpolago, namreč: Mr. Nick Vlasic, Josip Pelc, Constant. Papantoneon, Josip Blinki Aron Rostin, Stef. Skapik, Chas. Krištufek, John Haslett, Mr. Davis ni General Manager A. B. Co. Mr. Crowley iz Ambridge, družinam Anton Žiberna, Josip Somrak, Frank Posega in Ant. Grandovec, ko so sami najeli avtomobile, nadalje Mr. Ogrizek in Barth. Jerant iz Aliquippe, Mr. F. Fabec iz Coraopolisa in Mr. John Milik iz Pittsburgha. Zahvalim se tudi najsrčnejše društvom W. B. U. Dist. No. 1, Zavedni Slovenci št. 41 S. S. P. Z., Naš dom št. 33 S. N. P. J., Dobri pastir št. 183 K. S. K. J. in Sv. Jožefa št. 41. KSKJ, iz Pitsburgha, ki so se udeležili pogreba z regalijami in zastavami, še posebno se pa moram zahvaliti predsedniku nemškega društva W. B. U. Dist. No. 1 Mr. Fred Ogulinu za krasen govor na domu in pokopališču, kakor tudi g. Josip Butara za krasni govor.

Torej še enkrat vsem skupno in onim katerih imena niso tu navedena, najtoplejša zahvala, ko so se udeležili pogreba. Tebi pa, dragi soprog, oziroma oče, pa želimo: Spočij se sladko v hladni zemlji in lahka naj ti bo gruda svobodne Amerike, toda spomin na Te bo ostal v naših srcih na veke in cvetlice bodo krasile tvoj grob za večni spomin.

Žalujoči ostali: MARY BIČEK, soproga, JOSIP in FERDINAND, sinova, JOHN BIČEK, MIKE BIČEK, brata v Ameriki. V stari domovini pa zapušča mater eno sestro in enega brata.

Ambridge, Pa. 10. dec. 1926.

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE in srečno Novo leto voščim vsem svojim odjemalcem in se priporočam še nadalje. Vedno sveže blago po jako zmernih cenah. Točna postrežba. Tudi šolske potrebščine, sladoled, candy, cigare, tobak.

FRANK MATJAŠIČ
Cleveland, O. 1115 Norwood Rd.
Penn 1031

SLOVENSKA HRANILNICA
THE INTERNATIONAL SAVINGS & LOAN CO.
Cleveland, O. 6235 St. Clair Ave.
vošči vsem svojim delničarjem, vlagateljem, izposojevalcem ter prijateljem Vesel Božič in srečno novo leto!
Direktorij

JOSEPH PERKO
Slovenska trgovina s čevlji

Velika zaloga vsakovrstnih obuval, katere izdelujejo najboljše tvrdke. Cene so zelo zmerne.

Vsem cenjenim rojakom voščim vesele božične praznike in srečno, blagoslova polno Novo leto!

JOSEPH PERKO
2101 West 22nd Street, Chicago, Illinois.

ZA BOŽIČ.
21 posebno lepih engraviranih božičnih kart in kuvert razne velikosti in oblike dobite pri nas poštnine prosto za samo $1.00. To svoto pošljite na
WEESE PRINTING CO.
1 JEFFERSON ST. DEPT. C. JOLIET, ILL.
Telefon: Joliet 749
Reference: Will County National Bank, Joliet, Ill.

ZASTAVE, BANDERA, REGALIJE in ZLATE ZNAKE
za društva ter člane K. S. K. J. izdeluje
EMIL BACHMAN
2107 S. Hamlin Ave., Chicago, Ill.
Pišite po cenik!

Voščilo

Vsem svojim klijentom, prijateljem in ostalim rojakom širom Amerike voščiva
srečen in vesel BOŽIČ ter uspešno in zadovoljno NOVO LETO 1927

LEO ZAKRAJŠEK
ALOIS ČEŠARK
455 W. 42nd Street,
New York, N. Y.

Harmonike.

Kdor želi imeti v resnici dobro in zanesljivo harmoniko, naj se obrne brez skrbi name, ker izdelujem kranjske, nemške in kromatične harmonike po vašem okusu.
Pišite po cenik.
Se priporočam
ANTON MERVAR
6921 St. Clair Ave.
CLEVELAND, OHIO.

ANTON ANŽLOVAR
6202 St. Clair Ave.
CLEVELAND, OHIO
Priporoča svojo veliko zalogo oblek za žene, dekleta in otroke. Posebno ugodna prilika za nakup primernih božičnih daril.
Vsem cenj. odjemalcem izražam tem potom svoje iskrene božične in novoletne ČESTITKE.

VESELE, ZADOVOLJNE IN BLAGOSLOVLJENE BOŽIČNE PRAZNIKE!

ter

SREČNO NOVO LETO

vam vošči

prva in največja slovenska trgovina z oblekami za moške in dečke.

John Gornik
6217 St. Clair Ave.
CLEVELAND, O.

Radostne in zadovoljne BOŽIČNE PRAZNIKE srečno in zdravo NOVO LETO vsem mojim cenjenim odjemalcem ter rojakom širom Amerike!

Anton Mervar
(MUSIC HOUSE)
6921 St. Clair Ave.
Cleveland, Ohio

Cvetlice za božično darilo.

Ali si morete misliti praznike brez svežih cvetlic v vaši hiši? Cvetlice so, ki slade življenje v mrzli zimi, ko je vsa pokrajina odeta z ledenim snegom.

Mi imamo ravno sedaj v zalogi najlepšo izbero vsakovrstnih svežih cvetlic, ki so letos primeroma jako nizke v ceni. Pridite in si izberite, dokler najlepših ne odnesejo. Priporočamo se rojakom v Clevelandu, Newburghu, Collinwoodu, Nottinghamu in Euclidu.

Vsem Slovencem in Slovenkam želimo Vesele Božične praznike!

SLAPNIK CO.
PRVA SLOVENSKA TRGOVINA CVETLIC
6417 ST. CLAIR AVE.
v Slovenskem Narodnem Domu
6120 ST. CLAIR AVE.
Tel. Penn 1741
Podružnica v Collinwoodu:
15300 WATERLOO RD.
Cleveland, Ohio

ANTON ZBAŠNIK
Slovenski Javni Notar
4905 Butler Street, Pittsburgh, Pa.
Izdeluje pooblastila, kupne pogodbe, pobotnice vsake vrste, oporoke in vse druge v notarski posel spadajoče dokumente, bodisi za Ameriko ali stari kraj. Pišite ali pridite osebno.

Frank Zakrajšek
Slovenski Pogrebnik
1105 Norwood Rd. Cleveland, Ohio
Randolph 4983

F. KERŽE,
1142 Dallas Rd., N. E.
CLEVELAND, O.

K. S. K. J. Društvom:
Kadar naročate zastave, regalije in drugo, pazite na moje ime in naslov, če hočete dobiti najboljše blago za najnižje cene.
Načrti in vzorci ZASTONJ!

Vesele božične praznike in srečno Novo leto želimo vsem našim prijateljem.

FRANK MERVAR
SLOVENSKA ČISTILNICA
5911-31 Bonna Ave.
Podružnice:
6121 St. Clair Ave.
12306 St. Clair Ave.
12631 Superior Ave.
5810 Broadway
Tel. Randolph 7123
CLEVELAND, O.

FIRST NATIONAL BANK
Established 1857

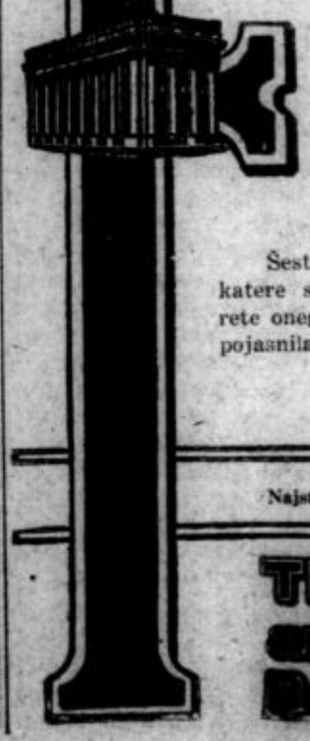

PRIDRUŽITE SE NAŠIM 1927 BOŽIČNIM hranjevalnim Klubom – isti se sedaj tvorijo.

Šest različnih načinov teh klubov je, katere si lahko izberete. Lahko si izberete onega, ki bo vam najbolj po volji. Za pojasnila in načrte vprašajte v naši banki.

Najstarejša in največja banka v Jolietu.

THE OLDEST and LARGEST BANK in JOLIET